

Słudzy w królestwie

Wstęp

Grecki - sofisci

Okolo 400 roku p.n.e. sofisci, ludzie niezwykle utalentowani i wykwalifikowani w sztuce perswazji, podróżowali z miasta do miasta, płacąc za dostarczanie swoich przesłaniów.

„w drugiej połowie V wieku p.n.e., szczególnie w Atenach, termin „sofista” zaczął oznaczać klasę przeważnie wędrownych intelektualistów, którzy prowadzili kursy z różnych przedmiotów, spekulowali na temat natury języka i kultury oraz posługiwali się retoryką, aby osiągnąć swoje cele, ogólnie rzecz biorąc, aby przekonać lub przekonać innych. „Sofisci mieli jednak jedną ważną cechę wspólną: cokolwiek innego robili lub czego nie twierdzili, że wiedzieli, charakterystycznie doskonale rozumieli, jakie słowa będą bawić, robić wrażenie lub przekonać publiczność”^[2] Sofisci udali się do Aten, aby uczyć, ponieważ miasto wówczas kwitło. Było to dobre zajęcie dla umiejących dyskutować, co było specjalnością pierwszych sofistów, i dzięki temu zdobyli sławę i fortunę, których szukali.

„Wielu sofistów uczyło swoich umiejętności za odpowiednią cenę. Ze względu na znaczenie takich umiejętności w spornym życiu społecznym Aten, praktykujący często żądali bardzo wysokich honorariów. Praktyka sofistów polegająca na kwestionowaniu istnienia i roli tradycyjnych bóstw oraz badaniu natury niebios i ziemi wywołała powszechną reakcję przeciwko nim.<https://en.wikipedia.org/wiki/Sophist>

Mówcy rzymscy

Rzymscy mówcy byli podobni do greckich sofistów. Obu opłacono za wiedzę i umiejętność przekonywania.

„Cicero uważał, że idealny mówca musi znać wiele tematów. Aby wymyślić swoje argumenty, doskonały mówca musi posiadać szeroką wiedzę.^[2]

„Cicero stanowczo utrzymywał, że oratorium to coś więcej niż tylko pisma prawne lub przedmiot szkolny. Ciceron uważał oratorium za najwyższą formę aktywności intelektualnej i instrument niezbędny dla dobra państwa. Ponadto połączył trzy funkcje mówcy z trzema poziomami stylu. Potrafił zapewnić swoim kolegom szeroką interpretację atyki, wskrzesił najlepszych greckich teoretyków i praktyków oratorium. Można powiedzieć, że Ciceron był idealistą. Jako student retoryki greckiej zachęcał swoich współczesnych do praktykowania tych samych ideałów, etyki i standardów z przeszłości. Jego głównym celem było dostosowanie doktryny greckiej (starożytnej Grecji) do potrzeb Rzymu. Za czasów Cicerona Rzym stał się miejscem, w którym nie tolerowano już swobodnego wyrażania idei. Rząd był skorumpowany”<https://courses.lumenlearning.com/publicspeakingprinciples/chapter/the-roman-republics-adoption-of-rhetoric/>

Rabini żydowscy

Rabini byli pod pewnymi względami podobni do sofistów i mówców, z tą różnicą, że nauki dotyczyły Tora i Tory. Wielu rabinów podróżowało, aby nauczać w lokalnych synagogach, gdzie początkujący młodzi mężczyźni płacili za zostanie naśladowcą (uczniami), aby zostać rabinem takim jak ich rabin. W miarę jak sława rosła, niektórzy rabini pozostali w jednym miejscu.

Apostołowie Chrystusa

Byli przeciwieństwem świetnie wykształconych i wytwornych mówców. Głosili Chrystusa (Dobrą Nowinę o przebaczeniu i zbawieniu), nie żądając pieniędzy, często cierpiąc głód i prześladowania.

Ciało Chrystusa – funkcjonujący organizm

Wydaje się, że Biblia nie podaje wskazówek dotyczących częstotliwości ani miejsca wspólnych spotkań. W rzeczywistości Jezus oświadczył Samarytance, że miejsce nie jest ważne. (Jana 4:3) Oddaje cześć wewnętrzna istota, dusza lub serce.

„Nie rezygnujmy ze wspólnych spotkań, jak to niektórzy mają w zwyczaju, ale zachęcajmy się nawzajem”. (Hebrajczyków 10:25)

„Jesteście rodzajem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście głosili cnoty Tego, który was powołał z ciemności do przedziwnego swego światła”. (1 Piotra 2:9)

Wiele jest zapisów na temat działań chrześcijan z I wieku n.e. – „powołanego ludu” Chrystusa.

- a. Oddawali się nauce apostołskiej. Dzieje Apostolskie 2:42
- b. Miał wszystko wspólne. Dzieje Apostolskie 2:44
- c. Spotykali się codziennie, jedli, dzielili się tym, co mieli, gromadzili się pod Kolumnadą Salomona. Dzieje Apostolskie 5:12
- d. Elitarni Żydzi hebrajscy ignorowali greckojęzyczne wdowy, Żydów z różnych części Cesarstwa Rzymskiego. Dzieje 6
- e. Ciało kościoła wybierało sługi, które miały zaspokajać potrzeby greckich wdów chrześcijańskich. Dzieje 6
- f. **Pochowany** Stefana i bardzo go opłakiwał. Dzieje 7
- g. Pozostał wierny pomimo prześladowań. Dzieje Apostolskie 8
- h. Uciekając przed prześladowaniami, porzucił swój dom i rodzinę niechrześcijańską. Dzieje Apostolskie 8
- i. Po przybyciu na nową ziemię nauczali ewangelii. Dzieje Apostolskie 8:4
- j. Uczniowie postanowili więc, każdy według swoich możliwości, wysłać pomoc braciom mieszkającym w Judei. Dzieje Apostolskie 11:29-30
- k. Wielu zebrało się na modlitwie. Dzieje Apostolskie 12:12
- l. Zgromadziliśmy cały kościół, aby sporządzić raport. Dzieje Apostolskie 14:27
- m. Wtedy uznano za stosowne apostołom, starszym i całemu Kościołowi wybrać spośród siebie mężów i wysłać ich do Antiochii wraz z Pawłem i Barnabą. Dzieje Apostolskie 15:22
- n. Zgromadzili razem tłumy – dostarczcie list Dz 15:31
- o. Uczniowie zbierali się, aby łać chleb. Dzieje Apostolskie 20:7
- p. Gdy zgromadzicie się w imię Pana Jezusa... oddajcie tego człowieka szatanowi na zatracenie ciała, aby jego duch (dusza) został zbawiony w dzień Pański. 1 Kor 5:4-5
- q. W obecności wszystkich grzeszących starszych, skarć ich. 1 Tymoteusza 5:20

Komentarz: Kiedy cały Kościół zebrał się w jednym miejscu, ich spotkania charakteryzowały się funkcjonującym ciałem, wolnością, żywotnością, otwartym uczestnictwem dla wszystkich, ale niekoniecznie zawsze w jedność.

„Niech Słowo Chrystusa mieszka w was obficie, ucząc i napominając jedni drugich we wszelkiej mądrości, śpiewając, psalmy, hymny i pieśni duchowe, z wdzięcznością w sercach waszych Bogu. I cokolwiek czynicie słowem (mówicie) lub czynem (wykonajcie), wszystko czyńcie w imieniu Pana Jezusa, dziękując Bogu Ojcu przez Niego.” (Kol. 3:16-17)

Komentarz: „Ty” obejmuje zarówno mężczyzn, jak i kobiety, którzy mogą mieć psalm, nauczać, prorokować, objawienie lub interpretację. Jednak nie każdy będzie pełnił wszystkie te funkcje. Nauczanie było prowadzone przez „ty”, a nie przez żadnego zawodowego kaznodzieję czy mówcę.

Komentarz: Nie odbieraj sobie chwały od Boga.

„Ale w wielkim domu są nie tylko naczynia złote i srebrne, ale także drewniane i gliniane, jedne ku czci, inne ku hańbie. Jeśli więc ktoś się od tego oczyści, będzie naczyniem ku czci, uświęconym i pożytecznym dla Mistrza, przygotowanym do wszelkiego dobrego dzieła”. (2 Tymoteusza 2:20-21)

„Przez Jezusa więc składajmy Bogu ustawicznie ofiarę uwielbienia — owoc warg wyznających Jego imię. I nie zapominajcie o czynieniu dobra i dzieleniu się z innymi, bo takimi ofiarami (ofiarami) Bóg jest upodobany”. (Hebrajczyków 13:15-16)

Komentarz: „Owoc ust” nie ogranicza się do śpiewu.

Kościół zbudowany przez Chrystusa jest zorganizowanym organizmem, a nie organizacją posiadającą władzę lub rangę. Jest to grono ludzi wiernych, posłusznych i wierzących, posiadających różne funkcje (dary) w taki sposób, aby ciało chrześcijańskie mogło wypełniać swoją misję poszukiwania zagubionych, troszczyć się o siebie nawzajem i pełnić całą postugę, jaką Jezus Chrystus, Głowa Ciała, zlecił im to. Nikt nie był gorszy ani lepszy – wszyscy są niezbędni do prawidłowego funkcjonowania Ciała. Ciało jest jedno w Chrystusie i zjednoczone w Nim i Jego celach, a nie w zgodzie z opiniami i interpretacją jakiegokolwiek nauczania.

„Mówię bowiem każdemu, kto jest wśród was, przez łaskę daną mi, aby nie myślał o sobie wyżej, niż powinien myśleć, ale myślał trzeźwo, tak jak Bóg każdemu udzielił miary wiary. Jak bowiem w jednym ciele mamy wiele członków, ale nie wszystkie członki pełnią tę samą funkcję, tak też my, będąc liczni, tworzymy jedno ciało w Chrystusie, a z osobna jesteśmy dla siebie nawzajem członkami. Mając więc dary (funkcje) różniące się w zależności od danej nam łaski, korzystajmy z nich. (Rzymian 12:3-8)

Komentarz: „Wysoce” – ktoś nie jest ważny, ponieważ ma szczególny dar, taki jak mówienie w nieznanym mu języku, język. Funkcja fizycznego serca człowieka nie jest ważniejsza niż funkcja jego jelit. Zatem funkcja jednego chrześcijanina nie jest ważniejsza od funkcji drugiego.

Komentarz: „Funkcje” Potrzeby Ciała Kościoła są różne, więc funkcje różnią się w zależności od potrzeb. Sprawowanie funkcji nie powinno opierać się na zdolnościach, wykształceniu czy świeckim zawodzie, ale na potrzebach rodziny chrześcijańskiej.

Ci w Chrystusie, Jego Ciele, są powołani z grzechu do sprawiedliwości, jako przemieniony lud, któremu przebaczone, i będący częścią Jednego Ciała – żywego organizmu z wieloma częściami. Porównuje się go do ludzkiego ciała, w którym wiele jego części funkcjonuje w harmonii, a każda część pełni swoją unikalną funkcję.

Dlatego Kościół zbudowany przez Chrystusa jest zbiorem ludzi wiernych, posłusznych i zaangażowanych, zorganizowanych w taki sposób, aby ciało mogło wzrastać i wypełniać swoją misję, troszcząc się o siebie nawzajem i pełniąc usługi, które zlecił im Chrystus, Głowa Ciała .

Jednak w kościele w Koryncie wydaje się, że panował chaos – wszyscy rozmawiali w tym samym czasie, a nie jeden po drugim, i brakowało wzajemnego szacunku.

Rozważmy 1 Koryntian 14.

„Bracia, nie bądźcie dziećmi w swoim myśleniu. Bądźcie dziećmi w złości, ale w swoim myśleniu bądźcie dojrzałymi. W Prawie jest napisane: „Przez ludy obcych języków i przez wargi cudzoziemców będę mówił do tego ludu, a nawet wtedy nie będą mnie słuchać, mówi Pan”. Tak więc języki są znakiem nie dla wierzących, ale dla niewierzących, podczas gdy prorocтво jest znakiem nie dla niewierzących, ale dla wierzących. (w. 20-22)

„Jeśli więc zbierze się cały Kościół i wszyscy będą mówić językami, a wejdą obcy lub niewierzący, czy nie powiedzą, że postradaliście zmysły? Ale jeśli wszyscy będą prorokować, a wejdzie niewierzący lub obcy, wszyscy go osądzą, wszyscy pociągną do odpowiedzialności, wyjdą na jaw tajemnice jego serca, i tak upadłszy na twarz, odda pokłon Bogu i oświadczy, że Bóg naprawdę jest wśród was. (w. 23-25)

I co wtedy, bracia? Kiedy się spotykacie, każdy ma hymn, lekcję, objawienie, język lub interpretację. Niech wszystko będzie czynione dla zbudowania. Jeśli ktoś mówi językiem, niech będzie ich tylko dwóch, a najwyżej trzech, i każdy po kolei, i niech ktoś tłumaczy. A jeśli nie ma kto interpretować, niech każdy z nich milczy w kościele, a mówi sobie i Bogu. Niech przemówi dwóch lub trzech proroków, a pozostali niech rozważą to, co zostało powiedziane. Jeżeli innemu siedzącemu zostanie objawione, niech pierwszy zamilcze. Albowiem wszyscy jeden po drugim możecie prorokować, aby wszyscy się uczyli i wszyscy byli pokrzepieni, a duchy proroków były podporządkowane prorokom. Bóg bowiem nie jest Bogiem zamieszania, lecz pokoju.(w. 26-33)

„Jak we wszystkich kościołach świętych, tak i w kościołach kobiety powinny milczeć. Nie wolno im bowiem mówić, lecz powinni być poddani, jak też mówi Prawo. Jeżeli chcą się czegoś dowiedzieć, niech zapytają w domu swoich mężów. Bo hańbą jest dla kobiety przemawiać w kościele.(w. 33-35)

„A może to od was wyszło słowo Boże? A może tylko do Was to dotarło? Jeśli ktoś mniema, że jest prorokiem, czyli duchownym, powinien uznać, że to, co wam piszę, jest rozkazem Pana. Jeśli ktoś tego nie rozpoznaje, nie jest rozpoznawany. Pragnijcie więc, bracia moi, gorąco prorokować i nie zabraniajcie mówić językami. Ale wszystko powinno być robione przyzwoicie i w porządku.”(w. 36-40)

Podsumowanie

1. W tych warunkach chrześcijanie w Koryncie mogli się niewiele nauczyć i tylko nieliczni, jeśli w ogóle, zostali zbudowani. Być może wielu uważało, że „moja funkcja jest ważniejsza niż twoja. Mogę _____”.
 2. Nauczanie było ważniejsze niż bycie wysłuchanym.
 3. Ważny jest porządek i zrozumienie.
 4. Ważne jest uczestnictwo wszystkich chrześcijan.
 5. Budowanie jest konieczne dla wierności i wzrostu, dlatego nie porzucajcie wspólnych spotkań.
 6. Szacunek do innych wzmacnia jedność.
 7. Nie można ignorować poszanowania prawa i zwyczajów.
 8. Postępowanie żony zhańbiło męża lub inną osobę zadając pytania, które wydawały się wyzwaniem.
 9. Brak szacunku dla innych poprzez próbę mówienia głośniejsz od nich.
 10. Ich działania musiały okazywać wzajemną miłość, aby każdy obserwujący z zewnątrz wychwalał Boga.
- Podsumowanie zakończenia

„Jeśli ktoś służy, niech to czyni mocą, której Bóg udziela, aby we wszystkim był chwalony Bóg przez Jezusa Chrystusa. Jemu niech będzie chwała i moc na wieki wieków.” (1 Piotra 4:11b)

„Niech miłość braterska trwa. Nie zaniedbujcie okazywania gościnności obcym, gdyż w ten sposób niektórzy niespodziewanie gościli aniołów. Zapamiętaj je[Chrześcijanie], którzy są w więzieniu, jakby byli razem z nimi w więzieniu, oraz ci, którzy doświadczają złego traktowania, ponieważ i wy jesteście w ciele”. (Hebrajczyków 13:1-3)

Komentarz: „Okazujcie gościnność” to troska o potrzeby innych, także podróżnych, ale nie tych, którzy nauczali przesłania sprzecznego z Ewangelią Chrystusa.

Komentarz: Ci „w więzieniu” – prawdopodobnie chrześcijanie prześladowani więzieniem za wiarę w Chrystusa.

„Cokolwiek czynicie, pracujcie z serca jak dla Pana, a nie dla ludzi, wiedząc, że od Pana otrzymacie dziedzictwo w nagrodę. Służycie Panu Chrystusowi.” (Kolosan 3:23-24)

„Zachowujcie uczciwe postępowanie wśród pogan, aby gdy będą mówić przeciwko wam jako czyniącym zło, zobaczyli wasze dobre uczynki i chwalili Boga w dniu nawiedzenia”.(1 Piotra 2:12)

„Przede wszystkim zachowajkochając się nawzajemgorliwie, gdyż miłość zakrywa mnóstwo grzechów. Okazujcie sobie nawzajem gościnność bez szemrania. Ponieważ każdy otrzymał dar, używajcie go, aby służyć sobie nawzajem, jako dobrzy

szafarze różnorodnej łaski Bożej, ktokolwiek mówi, jako ten, kto wypowiada wyrocznie Boże; kto służy, jak ten, kto służy mocą, której udziela Bóg, aby we wszystkim Bóg był uwielbiony przez Jezusa Chrystusa. Jemu należy się chwała i panowanie na wieki wieków". (1 Piotra 4:8-11)

Komentarz: „Narzekanie” – „Dlaczego muszę to zrobić?” Albo: „Nie chcę, ale zrobię to z obowiązku”. „Dar do służenia” – otrzymujesz coś, co ma zostać wykorzystane dla dobra innych.

„Jeśli ktoś nie dba o (zatroszczyć się o) swoich bliskich, zwłaszcza najbliższą rodzinę, wyparł się wiary i jest gorszy od niewierzącego”. (1 Tymoteusza 5:8)

„Religią czystą i nieskazitelną według Boga Ojca jest to: opiekować się cierpiącymi sierotami i wdowami oraz zachowywać siebie nieskażonym przez świat”. (Jakuba 1:27)

„Albowiem Bóg nie jest niesprawiedliwy, aby przeoczyć waszą pracę i miłość, jaką okazaliście Jego imieniu, służąc świętym, jak to czynicie nadal. I pragniemy, aby każdy z Was okazał taką samą gorliwość, aby mieć do końca pewność nadziei”. (Hebrajczyków 6:10-11)

„Nie ustawajmy się w czynieniu dobra, bo we właściwym czasie zbierzemy żniwo, jeśli się nie poddamy. Dlatego też, dopóki mamy czas, czyńmy dobrze wszystkim ludziom, zwłaszcza tym, którzy należą do rodziny wierzących”. (Galatów 6:9-10)

pytania

1. Biblia określa, gdzie i kiedy należy się zbierać.
Prawda fałsz ____
2. Dar nauczania jest ważniejszy niż napominanie.
Prawda fałsz ____
3. Gościnność to zapraszanie ludzi na spotkanie i posiłek.
Prawda fałsz ____
4. Wszyscy chrześcijanie otrzymują dar, aby służyć
Prawda fałsz ____
5. Czysta religia troszczy się o potrzeby biednych, którzy nie są w stanie sami o siebie zadbać.
Prawda fałsz ____

Czapkt 2

Boży Siewcy Ewangelii

Chrystus pragnie, aby orędzie ewangelii było głoszone całej ludzkości. W dniu Pięćdziesiątnicy Jego naoczni świadkowie, apostołowie, byli pierwszymi głosicielami Ewangelii.

„Ale w rzeczywistości Bóg ułożył członki ciała, każdy z nich tak, jak chciał. Gdyby wszystkie były jedną częścią, gdzie byłoby ciało? Tak więc jest wiele części, ale jedno ciało. Oko nie może powiedzieć ręce: „Nie potrzebuję cię!” A głowa nie może powiedzieć stopom: „Nie potrzebuję was!” Wręcz przeciwnie, te części ciała, które wydają się słabsze, są niezbędne, a te, które uważamy za mniej godne szacunku, traktujemy ze szczególnym szacunkiem. A części nieprzedstawialne traktujemy ze szczególną skromnością, natomiast części reprezentacyjne nie wymagają specjalnego traktowania. Bóg jednak złączył członki ciała i obdarzył większym szacunkiem te części, które go nie miały, aby nie było podziału w ciele, ale

aby jego części jednakowo się o siebie troszczyły. Jeśli cierpi jedna część, cierpi z nią każda część; jeśli jedna część doznaje czci, każda część się z tego cieszy”.(1 Kor 12:18-26)

„Albowiem dzięki udzielonej mi łasce mówię każdemu z was: Nie myślcie o sobie wyżej, niż powinniście, ale raczej myślcie o sobie trzeźwo, według miary wiary, jaką dał wam Bóg. Jak każdy z nas ma jedno ciało złożone z wielu członków, a nie wszystkie te członki pełnią tę samą funkcję, tak też my, liczni, tworzymy jedno ciało, a każdy członek należy do wszystkich pozostałych. Mamy różne dary, w zależności od danej nam łaski. Jeżeli darem człowieka jest prorokowanie, niech korzysta z niego proporcjonalnie do swojej wiary. Jeśli służy, niech służy; jeśli to nauczanie, niech naucza; jeśli to jest zachęcające, niech zachęca; jeśli przyczynia się do potrzeb innych, niech hojnie daje; jeśli jest to przywództwo, niech rządzi pilnie; jeśli okazuje miłosierdzie, niech czyni to z radością”. (Rz 12:3-8)

„Wstąpiwszy na wysokość, poprowadził jeńców do niewoli i rozdawał ludziom dary’. Wstąpił. Cóż to znaczy, jeśli nie to, że najpierw zstąpił także do niższych części ziemi? Ten, który zstąpił, jest także tym, który wstąpił wysoko ponad wszystkie niebiosy, aby napełnić wszystko. I dał niektórym jako apostołów, innych jako proroków, a niektórym jako głosicieli dobrej nowiny, a niektórzy [jako] pasterze i nauczyciele w celu udoskonalenia świętych w dziele posługiwania i budowania ciała Chrystusowego”. YLT (Ef 4:10-13)

„Ten, który zstąpił, jest tym, który wstąpił wyżej niż wszystkie niebiosy, aby wypełnić cały wszechświat. To On dał niektórym na apostołów, innych na proroków, innych na ewangelistów, a jeszcze innych na pasterzy i nauczycieli, aby przygotowywali lud Boży do dzieł służby, aby Ciało Chrystusa mogło być zbudowane, aż wszyscy będziemy osiągnąć jedność w wierze i poznaniu Syna Bożego, i stać się dojrzałymi, dochodząc do pełnej miary pełni Chrystusowej”. NIV(Ef 4:10-13)

Komentarz:

- Słowo „niektóre” pochodzi od greckiego słowa *toús* oznaczającego oddzielony.
- Być apostołami „i” prorokami „i” głosicielami (ewangelistami w niektórych tłumaczeniach), przy czym słowo „i” jest tłumaczone z greckiego słowa *dé* oznaczającego rozróżnienie pomiędzy (apostołami, prorokami i ewangelistami)
- Być pastorami i nauczycielami, a słowo „i” jest tłumaczone z greckiego słowa *kaí* oznaczającego łączenie. Tutaj *kai* łączy pastorów z nauczycielami. – czyli pastory, którzy nauczają lub nauczają pastorów.

Ponieważ de oddziela, podczas gdy *kai* łączy, pastory są związani z nauczycielami, ale są oddzieleni od pracy apostołów, proroków i ewangelistów. Lepszym tłumaczeniem byłoby pastory, którzy nauczali lub nauczanie pastorów. Tym samym praca apostołów różniła się od pracy proroków, która różniła się od pracy ewangelistów, która różniła się od pracy pasterzy i nauczycieli. Jednak każdy może głosić Chrystusa w swojej pracy.

Apostołowie

Chrystus dał „niektórych na apostołów”. Apostołowie pochodzi od greckiego słowa *apostólous* – wysłany z rozkazem, posłaniec, oddzielony, aby wysłać. Według Dziejów Apostolskich 1,21-22 apostoł Jezusa był „jednym z ludzi, którzy nam towarzyszyli przez cały czas, gdy Pan Jezus wchodził i wychodził między nas, począwszy od chrztu Janowego aż do dnia, w którym został wzięty od nas — jeden z tych ludzi musi stać się z nami świadkiem Jego zmartwychwstania”.

„To, co było od początku, co słyszeliśmy, co oczami naszymi widzieliśmy, na co patrzyliśmy i czego dotykaliśmy rękami naszymi, odnośnie słowa życia”.(1 Jana 1)

Słowo *apostolos* zostało użyte w odniesieniu do Pana Jezusa do opisanego Jego stosunku do Boga, Hebrajczyków 3:1 „Dlatego, bracia święci, uczestnicy powołania niebieskiego, zważajcie na Apostoła i Arcykapłana naszego wyznania, Chrystusa Jezusa”.

„A przez ręce apostołów regularnie działało się wśród ludu wiele znaków i cudów. I byli wszyscy razem w Portyku Salomona. Żaden z pozostałych nie odważył się do nich dołączyć, ale ludzie darzą ich wielkim szacunkiem. I więcej niż kiedykolwiek przyłączyło się do Pana wierzących, mnóstwo mężczyzn i kobiet, tak że nawet chorych wynoszono na ulice i kładziono na łóżkach i matach, aby gdy Piotr przechodził, przynajmniej jego cień padł na niektórych z nich. Zbierał się

także lud z miast wokół Jerozolimy, przynosząc chorych i opętanych przez duchy nieczyste, i wszyscy zostali uzdrowieni. Ale wstał arcykapłan i wszyscy, którzy z nim byli (to jest partia saduceuszy), i pełni zazdrości aresztowali apostołów i wtrącili ich do publicznego więzienia”. (Dzieje Apostolskie 5:12-19)

„Mniej więcej w tym czasie król Herod aresztował niektórych członków Kościoła z zamiarem ich prześladowania. Kazał zabić Jakuba, brata Jana, mieczem. Widząc, że podoba się to Żydom, przystąpił do pojmania także Piotra. Stało się to podczas Święta Przaśników. Po aresztowaniu wtrącił go do więzienia i przekazał pod straż czterech oddziałów po czterech żołnierzy każdy. Herod zamierzał wystawić go na publiczny sąd po Święcie Paschy. Dlatego Piotr był trzymany w więzieniu”.(Dzieje 12:1-5)

Wydaje się, że mianowanie apostołów ustało po wyborze Mateusza, z wyjątkiem Pawła, którego Chrystus mianował na apostoła poza sezonem.

Paweł Apostoł Narodów

Pawła po raz pierwszy spotyka się jako Saula, który „zatwierdził jego (Szczefa) egzekucję”. (Dzieje 8:1)

„Lecz Saul, w dalszym ciągu oddychając groźbami i morderstwem na uczniach Pana, udał się do arcykapłana i poprosił go o listy do synagog w Damaszku, aby gdyby znalazł kogoś z Drogi, mężczyzn lub kobiety, mógł sprowadzić zostali związani z Jerozolimą. A gdy szedł swoją drogą, zbliżył się do Damaszku i nagle wokół niego rozbłyła światłość z nieba. I upadłszy na ziemię, usłyszał głos mówiący do niego: Saulu, Saulu, dlaczego mnie prześladujesz? A on zapytał: „Kim jesteś, Panie?” I rzekł: «Ja jestem Jezus, którego prześladowacie. Ale wstań i wejdź do miasta, a tam ci powiedzą, co masz czynić. Ludzie, którzy z nim podróżowali, stali oniemiałymi, słysząc głos, ale nikogo nie widząc. Saul wstał z ziemi i choć oczy mu się otworzyły, nic nie widział. Poprowadzili go więc za rękę i wprowadzili do Damaszku. I przez trzy dni nie widział, nie jadł i nie pił”.(Dzieje 9:1-9)

„Był w Damaszku uczeń, imieniem Ananiasz. Pan rzekł do niego w widzeniu: „Ananiaszu”. I rzekł: «Oto jestem, Panie». I rzekł do niego Pan: Wstań i idź na ulicę zwaną Prostą, a w domu Judasza poszukaj męża z Tarsu, imieniem Saul, bo oto się modli i widział w widzeniu człowieka imieniem Ananiasz wejdź i połóż na niego ręce, aby odzyskał wzrok. Ale Ananiasz odpowiedział: «Panie, od wielu słyszałem o tym człowieku, ile zła wyrządził Twoim świętym w Jerozolimie. I tutaj ma władzę od arcykapłanów, aby związać wszystkich, którzy wzywają Twojego imienia. Ale Pan rzekł do niego: Idź, bo on jest moim wybranym narzędziem, aby nieść moje imię przed poganami, królami i synami Izraela. Bo pokażę mu, jak wiele musi wycierpieć dla mojego imienia. Zatem Ananiasz odszedł i wszedł do domu. I kładąc na niego ręce, powiedział: Bracie Saulu, Pan Jezus, który ci się ukazał na drodze, którą przyszedłeś, postać mnie, abys przejrzał i został napełniony Duchem Świętym. I natychmiast jakby łuski spadły z jego oczu i odzyskał wzrok. Następnie zmartwychwstał i został ochrzczony; i jedząc, nabrał sił”.(Dzieje 9:10-19)

„Znam człowieka (najwyraźniej Pawła) w Chrystusie, który czternaście lat temu został porwany aż do trzeciego nieba – czy w ciele, czy poza ciałem, nie wiem, Bóg wie. I wiem, że ten człowiek został porwany do raju – czy w ciele, czy poza ciałem, nie wiem, Bóg wie – i słyszał rzeczy, których nie da się opowiedzieć i których człowiek nie może wypowiedzieć”. (2 Kor 12:2-4)

„Czy nie jestem wolny? Czy nie jestem apostołem? Czyż nie widziałem Jezusa, Pana naszego? Czyż nie jesteś moim dziełem w Panu? Jeśli dla innych nie jestem apostołem, to przynajmniej jestem dla ciebie, bo jesteś pieczęcią mojego apostołstwa w Panu”.(1 Koryntian 9:1-2)

„Teraz mówię do was, pogan. Jako że jestem apostołem pogan”.(Rzymian 11:13)

Praca i wyniki Pawła

„Chciałbym bowiem, bracia, wiedzieć, że ewangelia, którą głosiłem, nie jest ewangelią ludzką. Nie otrzymałem jej bowiem od nikogo i nie byłem jej nauczony, ale otrzymałem ją przez objawienie Jezusa Chrystusa. Słyszeliście bowiem o moim dawnym życiu w judaizmie, jak gwałtownie prześladowałem Kościół Boży i próbowałem go zniszczyć. I robiłem

postępy w judaizmie wśród mojego ludu w stopniu większym niż wielu w moim wieku, tak bardzo byłem gorliwy w przestrzeganiu tradycji moich ojców. Kiedy jednak Ten, który mnie oddzielił, zanim się urodziłem, i który powołał mnie swoją łaską, zechciał objawić mi swego Syna, abym mógł go głosić wśród pogan, nie konsultowałem się natychmiast z nikim; ani nie udałem się do Jerozolimy, do tych, którzy byli przede mną apostołami, lecz udałem się do Arabii i wróciłem ponownie do Damaszku”.(Galatów 1:11-17)

„A ci, którzy rozproszyli się z powodu prześladowania, jakie wybuchło nad Szczepanem, dotarli aż do Fenicji, na Cypr i do Antiochii, nie głosząc słowa nikomu oprócz Żydów”. (Dzieje 11:19)

Kościół w Jerozolimie wysłał Barnabę do Antiochii w Syrii. „Gdy przyszedł i ujrzał łaskę Bożą, ucieszył się i napominał wszystkich, aby wytrwali w wierności Panu, gdyż był człowiekiem dobrym, pełnym Ducha Świętego i wiary. I przyłączyło się do Pana bardzo wiele ludu. Barnaba udał się więc do Tarsu, aby szukać Saula, a gdy go znalazł, sprowadził go do Antiochii. Przez cały rok spotykali się z kościołem i nauczali bardzo wielu ludzi. A w Antiochii po raz pierwszy nazwano uczniów chrześcijanami”. (Dzieje 11:22-26)

W Antiochii „kiedy oddawali cześć Panu i pościli, Duch Święty powiedział: «Wyłączcie mi Barnabę i Saula do dzieła, do którego ich powołałem». Potem po poście i modlitwie włożyli na nich ręce i wyprawili”. (Dzieje 13:2-3)

„Wtedy przybyli niektórzy Żydzi z Antiochii (okPisidia) i Iconium i zachwycił publiczność. Ukamienowali Pawła i wyweleki go za miasto, sądząc, że nie żyje”. (Dzieje 14:19)

„Pochwycili Pawła i Sylasa i wciągnęli ich na rynek przed władców. A kiedy przyprowadzili ich do urzędników, powiedzieli: „Ci ludzie są Żydami i zakłócają porządek w naszym mieście. Utrzymują zwyczaje, których nam, Rzymianom, nie wolno akceptować ani praktykować”. Tłum przyłączył się do ataku na nich, a sędziowie zdarli z nich szaty i wydali rozkaz bicia ich różgami. A gdy zadali im wiele ciosów, wtręci ich do więzienia, nakazując stróżowi więziennemu, aby ich bezpiecznie strzegł. Otrzymawszy ten rozkaz, wtręcił ich do wewnętrznego więzienia i zakuł im nogi w dyby”. (Dzieje 16:19-24)

W Filipii „pochwycili Pawła i Sylasa i wciągnęli ich na rynek przed władców. A kiedy przyprowadzili ich do urzędników, powiedzieli: „Ci ludzie są Żydami i zakłócają porządek w naszym mieście. Utrzymują zwyczaje, których nam, Rzymianom, nie wolno akceptować ani praktykować”. Tłum przyłączył się do ataku na nich, a sędziowie zdarli z nich szaty i wydali rozkaz bicia ich różgami. A gdy zadali im wiele ciosów, wtręci ich do więzienia, nakazując stróżowi więziennemu, aby ich bezpiecznie strzegł. Otrzymawszy ten rozkaz, wtręcił ich do wewnętrznego więzienia i zakuł im nogi w dyby”. (Dzieje 16:19-24)

Jako pobożny Żyd, Saul (Paweł), wierzący chrześcijanie bluźnili Bogu, prześladował ich. Ale teraz, jako apostoł Chrystusa wśród pogan, Żydzi zaczynają go prześladować. Myśląc, że Paweł zbezczeszczył ich Świątynię, „pobudziło się całe miasto i lud nadbiegł ze wszystkich stron. Pochwyciwszy Pawła, wyciągnęli go ze świątyni i natychmiast zamknięto bramy. Gdy próbowali go zabić, do dowódcy wojsk rzymskich dotarła wieść, że w całym mieście Jerozolimie zawrzało. Natychmiast wziął kilku oficerów i żołnierzy i pobiegł do tłumu. Gdy powstańcy zobaczyli dowódcę i jego żołnierzy, przestali bić Pawła”. (Dzieje 21:30-32)

Po wezwaniu uciekającego tłumu Paweł przemówił do nich, stwierdzając: „Jestem Żydem, urodzonym w Tarsie w Cylicji, ale wychowanym w tym mieście. Pod rządami Gamaliela otrzymałem gruntowne wykształcenie w zakresie prawa naszych ojców i byłem tak samo gorliwy dla Boga, jak każdy z was dzisiaj. Prześladowałem wyznawców tej Drogi (chrześcijan) aż do śmierci, aresztując mężczyzn i kobiety i wtręcając ich do więzienia, co może poświadczyć także najwyższy kapłan i cały Sobór. Otrzymałem od nich nawet listy do ich braci w Damaszku i udałem się tam, aby sprowadzić tych ludzi jako więźniów do Jerozolimy w celu ukarania”. (Dzieje 22:3-5)

„Około południa, gdy zbliżałem się do Damaszku, nagle rozbłysło wokół mnie jasne światło z nieba. Upadłem na ziemię i usłyszałem głos mówiący do mnie: Saulu! Saulu! Dlaczego mnie prześladowujecie? „Kim jesteś, Panie? Zapytałem. „Ja jestem Jezus z Nazaretu, którego prześladowujecie” – odpowiedział. Moi towarzysze widzieli światło, ale nie rozumieli głosu

tego, który do mnie mówił. „Co mam zrobić, Panie?” Zapytałam. „Wstańcie” – powiedział Pan – „i idźcie do Damaszku”. Tam powiedzą ci wszystko, co ci przydzielono. Towarzysze moi poprowadzili mnie za rękę do Damaszku, bo oślepił mnie blask światła”. (Dzieje 22:6-11)

„I przyszedł do mnie niejaki Ananiasz, człowiek pobożny według Prawa, cieszący się dobrą opinią u wszystkich Żydów, którzy tam mieszkali, i stojąc obok mnie, powiedział do mnie: «Bracie Saulu, przejrzyj». I w tej właśnie godzinie odzyskałem wzrok i ujrzałem go. I rzekł: Bóg naszych ojców przeznaczył cię na poznanie Jego woli, abyś widział Sprawiedliwego i słyszał głos z Jego ust. bo będziesz dla niego świadkiem wobec wszystkich tego, co widziałeś i słyszałeś”. (Dzieje 22:12-16)

„Kiedy wróciłem do Jerozolimy i modliłem się w świątyni, wpadłem w trans i ujrzałem mówiącego Pana. 'Szybki!' powiedział do mnie. «Opuśćcie natychmiast Jerozolimę, bo nie przyjmą waszego świadectwa o mnie». „Panie” – odpowiedziałem – „ci wiedzą, że chodziłem od jednej synagogi do drugiej, aby uwięzić i bić wierzących w Ciebie. A kiedy przelano krew waszego męczennika Szczepana, stałem tam, wyrażając zgodę i strzegąc szat tych, którzy go zabijali. Wtedy Pan powiedział do mnie: Idź; Wyślę cię daleko, do pogán.” (Dzieje 22:17-20)

„Tłum słuchał Pawła, dopóki nie powiedział tego. Wtedy podnieśli głos i zawołali: „Uwolnijcie go od ziemi!” On nie nadaje się do życia! A gdy tak krzyczeli, zrzucali płaszcze i wzbijali kurz w powietrze, dowódca kazał zaprowadzić Pawła do koszar. Polecił go wychłostać i przesłuchać, aby dowiedzieć się, dlaczego ludzie tak na niego krzyczą. Kiedy wyciągnęli go, aby go biczować, Paweł zapytał stojącego tam setnika: „Czy wolno ci biczować obywatela rzymskiego, który nawet nie został uznany za winnego?” (Dzieje 22:22-25)

Centurium w Jerozolimie wysłało go do Cezarei, aby stanął przed sądem. Paweł odpowiedział na stawiane mu zarzuty przed Feliksem, Festusem, królem Agryppą i wreszcie cesarzem.

Prorocy

„Niektórzy będą prorokami” od greckiego słowa profeetas – ten, przez którego przemawia Bóg, wróżbita, natchniony mówca. „Prorok” głosił przekazane mu przesłanie, podczas gdy „widzący” ujrzał wizję Boga. (Zobacz Liczb 12:6, 8). Zatem prorok był rzecznikiem Boga; mówił w imieniu Boga i przez Jego władzę. (Wyjścia 7:1) On jest ustami, przez które Bóg przemawiał do ludzi. (Jeremiasza 1:9; Izajasza 51:16). W 1 Koryntian 13:8 czytamy, że proroctwa, a tym samym proroków, przestaną być potrzebne: „Miłość nigdy nie ustaje. Ale gdzie są proroctwa, tam ustaną”.

Komentarz: „Zaprzestać” pochodzi od greckiego słowa katargeo oznaczającego uczynić całkowicie bezczynnym, bezużytecznym. (Studium Biblii na PC, Biblesoft)

Ewangelści

„Niektórzy mają być ewangelistami” od greckiego słowa euangelistas – ten, który głosi dobrą nowinę, dobrą nowinę, ewangelię. Tylko Filip i Tymoteusz zostali specjalnie nazwani ewangelistami. Filip nauczał ewangelii, a Tymoteusz pomagał Pawłowi w nauczaniu ewangelii. Ten, kto wyrusza, aby głosić, może udać się daleko lub blisko i może pozostać dłużej w jednym miejscu niż w innym, jak w przypadku Pawła. Bez wątplenia otwartość słuchaczy była kryterium decydującym o tym, czy zostać, czy odejść. Można także czuć się zmuszonym do pozostania w jednym obszarze, być może nawet dłużej, niż pierwotnie zamierzano, dopóki nie ukończą zadania, które sobie zaplanowali.

W dniu Pięćdziesiątnicy ci, którzy przyjęli orędzie Boże przekazane przez Piotra i innych apostołów, zanurzyli się i „trwali w nauce apostoelskiej i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie”. (Dzieje 2:42-43)

Paweł ewangelizował, nauczał ewangelii: „Ja zasiałem ziarno, Apollos je podlał, ale Bóg sprawił, że wzeszło”. (1 Koryntian 3:6-7) Nasieniem jest Słowo, którego Paweł nauczał tych, którzy nie znali Chrystusa – niechrześcijan. Apollos nauczał chrześcijan drogi Pańskiej, być może jak Pryscylla i Akwila, którzy dokładniej wyjaśnili mu drogę Bożą. (Dzieje 18:26) „Wtedy ewangelista Filip otworzył usta i zaczynając od tego Pisma, oznajmił jemu, eunuchowi etiopskiemu, dobrą nowinę o Jezusie – Chrystusie”. (Dzieje Apostolskie 8:35)

Komentarz: „Nawodniony” pochodzi od greckiego słowa epótisen – źródło wzrostu.

Komentarz: „Opowiadane” pochodzi od greckiego słowa eueangelísato oznaczającego głosić, ewangelizować.

Ewangeliści i kaznodzieje na ogół głoszą Dobrą Nowinę. Dojrzałe chrześcijanie i starsi/strażnicy/strażniczki/pasterze/nadzorcy, wykwalifikowani w nauczaniu, nauczyli ich, jak żyć ofiarnie, podobając się Bogu, pomagając im dojrzać do natury Boga.

pytania

1. Biblijny apostoł musiał mieć dogłębną wiedzę o Jezusie i Jego czynach
Prawda fałsz___
2. Prorokiem jest ten, któremu Bóg przekazał swoje przesłanie aż do pełnego objawienia się Ewangelii.
Prawda fałsz___
3. Ewangeliści są głosicielami Bożego przesłania o przebaczeniu i zbawieniu dla tych, którzy nie są w Chrystusie. Zatem nie dzisiejsi kaznodzieje z ambony, którzy przekazują wybrane przez siebie przesłanie zgromadzeniu chrześcijan.
Prawda fałsz___

Rozdział 3

Pastorzy i nauczyciele (pasterze nauczający)

W 1 Liście do Tymoteusza i Tytusa Pawła przedstawiono cechy charakteru pasterzy i nauczycieli (pasterzy nauczających). Są znane jako:

Starsi(presbuteros) – przymiotnik oznaczający staż pracy, starszy mężczyzna.

Nadzorca/strażnik/opiekun/strażnik(eepiskopeés) - ten, który ostrzega innych o zbliżającym się niebezpieczeństwie, czuwa, strzeże, sprawdza, odwiedza (z wizytą w celu zaspokojenia ich potrzeb) i uczy. (Thayer)

Pasterze(poimen) – dostarczyciel pożywienia i obrońca przed niebezpieczeństwami (żywicieli).

Czy funkcja pasterska jest najważniejszą funkcją Ciała? NIE – każda funkcja jest równie ważna; np. organizm ludzki przestanie funkcjonować, jeśli okrężnica i jelita przestaną działać. Tak więc Ciało Chrystusa ustanie tam, gdzie nie będzie głoszona Ewangelia Chrystusa, porzucono uczynki lub posłuszeństwo stanie się niepotrzebne.

Pastowanie owiec

Być może zrozumienie pasterstwa owiec i kóz będzie kluczem do zrozumienia funkcji pasterstwa nowotestamentowych sług Bożych.

Pasterz wziął na siebie odpowiedzialność za dobro swoich owiec i mieszkał z nimi prawdopodobnie w dużej odległości od swojego domu. Stale był z nimi, wołając ich po imieniu, gdyż aby mu zaufać, musieli rozpoznać jego głos i różne tony jego fletu. Jego wyraźny głos i flet były dla nich sygnałami, aby podążali za nim, gdziekolwiek się udał. Obowiązkiem pasterza jest umieszczanie pastwisk w pobliżu stojącej lub wolno płynącej wody, ale z dala od niebezpieczeństw. Musi znać i usuwać toksyczne rośliny na pastwiskach, aby nie mogły ich zjeść, zachorować i umrzeć. Każdej nocy sprawdzał swoje owce pod kątem skaleczeń i siniaków oraz usuwał przyцепione do nich robaki, a następnie namaszczał je olejem.

Musi być silny fizycznie, aby chronić je przed złodziejami i drapieżnikami. To nie jest praca dla kogoś, kto potrzebuje tylko pracy i pieniędzy. Przypomnijmy sobie Psalm 23 Dawida: „Pan jest moim pasterzem; nie będę chciał. Każę mi leżeć na zielonych pastwiskach. Prowadzi mnie nad spokojne wody. [...] Zastawiasz przede mną stół w obecności moich wrogów”.

Z drugiej strony kozy są niezależne, docieklive i trudne w stadzie, podczas gdy owce są naśladowcami i wymagają ciągłej opieki i ochrony.

Jako młody żydowski chłopiec twój ojciec zdecydował, że nadszedł czas, abyś przejął obowiązki pasterza. Byłeś z nim lub swoim starszym rodzeństwem, gdy pasli. Czy jesteś przygotowany?

- a. Czy znasz owce po imieniu, aby one podążyły za tobą?
- b. Czy umiesz prowadzić lub jesteś kierowcą; np. kowboj?
- c. Czy wiesz, gdzie znaleźć zielone pastwiska i niegazowaną wodę?
- d. Czy potrafisz zidentyfikować i usunąć żywność, której nie wolno im jeść?
- e. Czy rozpoznasz drapieżniki, które chcą zabić lub szeleścić?
- f. Czy jesteś wystarczająco silny fizycznie, aby odeprzeć wroga?
- g. Czy posiadasz narzędzia niezbędne do wypasu owiec i potrafisz się nimi posługiwać?

Pasterstwo Żydów w I wieku

Żydzi w czasach Chrystusa mieszkali w małych wioskach liczących około 100 osób, w kilku rodzinach. Każdy generał wioski miał synagogę, w której czytał z dostępnych zwojów, oddawał cześć i uczył swoje dzieci Tory i Tanachu. Od czasu do czasu odwiedzali go podróżujący rabini, aby pouczać, zachęcać i poprawiać.

Pasterstwo w dzisiejszych kościołach (uogólnione)

Starsi spotykają się regularnie, aby podejmować decyzje dotyczące kościoła jako całości. Zatrudniają kaznodzieję z ambony i personel kościoła. Delegują w ten sposób funkcje dydaktyczne i szkoleniowe.

Weźmy pod uwagę biblijnych pasterzy

Biblijny starszy/pasterz/nadzorca/strażnik/opiekun musi posiadać:

- a. Bliskie relacje z Bogiem i chrześcijanami w swoim zborze.
- b. Dobra znajomość i zrozumienie nauk Chrystusa i nauk Jego apostołów, aby przygotować chrześcijan do służby (służenia) i doprowadzić ich do dojrzałości w Bożej naturze.
- c. Umiejętność rozpoznawania fałszywych nauk i zapewniania osobom znajdującym się pod ich opieką możliwości uczenia się, rozpoznawania i zdobywania umiejętności obalenia takich nauk. Na przykład w ich czasach panowało powszechne przekonanie, że wszelkie ciało jest złe. Jezus nie mógł być w złym ludzkim ciele; dlatego był On tylko widmem – gnostycyzmem.
- d. Znajomość różnicy pomiędzy zrozumieniem/opinią a fałszywym nauczaniem.
- e. Umiejętność przewodzenia bez narzucania opinii innym.
- f. Jasne zrozumienie narzędzi duchowych potrzebnych do wykonywania funkcji pasterskich i biegłość w ich użyciu, aby bronić swoich podopiecznych, prowadzić współchrześcijan do pokarmu duchowego, dojrzewać na podobieństwo Chrystusa i bronić ich przed duchowymi drapieżnikami.

Jeśli na „kwalifikacje” spojrzeć jako na „cechy charakteru” lub narzędzia służące do wykonywania pracy pasterskiej, wówczas nabierają one innego znaczenia; np. nie waleczny, nie luźna armata, nie kłótlivy; ale delikatny w wyrażaniu obaw.

Funkcje, które pasterze mają pełnić:

- a. Ucz, karm, wyposażaj i doprowadzaj do dojrzałości.
- b. Napominajcie, napominajcie, budujcie i wzmacniajcie.
- c. Skazujcie fałszywych nauczycieli i ich fałszywe nauki; Jak na przykład:

- 1) Ten, kto wypiera się Chrystusa jako Boga w ludzkim ciele.
 - 2) Człowiek zostaje zbawiony bez oczyszczenia krwią Chrystusa.
 - 3) Zbawienie osiąga się poprzez osiągnięcia danej osoby.
- d. Promuj jedność i harmonię.
 - e. Pocieszaj fizycznie, ale przede wszystkim duchowo, słabych i chorych.
 - f. Szukaj i przywracaj tych, którzy dryfują lub oddalają się.
 - g. Módlcie się za siebie, bracia pod waszą opieką i za zagubionych.
 - h. Ostrzegaj przed niebezpieczeństwami czyhającymi na ścieżce życia.
 - i. Przygotuj świętych Bożych do dzieła służby (pokaż i opowiedz).

(1 Tymoteusza 3:2-7; Tytusa 1:6-11; 1 Piotra 5:2-4; Dzieje Apostolskie: 20:28-30; Efezjan 4:11-15; Ezechiela 34:2-5; 1 Tesaloniczan 5: 12-14; Jakuba 5:14 i Łukasza 15:3)

„Oto godne zaufania powiedzenie: Jeśli ktoś pragnie być nadzorcą, pragnie szlachetnego zadania. Nadzorca zaś musi być nienaganny, mąż tylko jednej żony, wstrzemięźliwy, wstrzemięźliwy, przyzwoity, gościnny, zdolny do nauczania, nie pijacki, nie gwałtowny, ale łagodny, nie kłótniwy, nie miłujący pieniędzy. Musi dobrze zarządzać własną rodziną i dopilnować, aby dzieci były mu posłuszne z należyтым szacunkiem. (Jeśli ktoś nie wie, jak zarządzać własną rodziną, jak może zatroszczyć się o Kościół Boży?) Nie może być niedawno nawróconym, gdyż w przeciwnym razie może stać się zarozumiałym i podlegać temu samemu sądowi, co diabeł. Musi też cieszyć się dobrą opinią wśród obcych, aby nie popaść w niełaskę i w pułapkę diabła”.(1 Tym 3:1-7). W niektórych wczesnych przekładach zamiast nadzorcy napisano „urząd biskupa”.

Rozpocznij „nadzorca” „urząd biskupa” Komentarze:

- a. Wierny i „godny zaufania” – (Thayer – ten, który jest przekonany, że Jezus jest Mesjaszem i ofiarą pokutną; Mocny – pewny, prawdziwy i wierny).
- b. „Nadzorca”, czyli urząd biskupa, jest tłumaczony z greckiego słowa episkopeés oznaczającego stróża, wartownika, opiekuna lub tego, kto czuwa w ten sposób jako nadzorca. Strażnicy mają czuwać; strażnicy mają chronić, a innym terminem są pasterze, którzy mają karmić. Biskup był tytułem nadawanym różnym urzędnikom państwowym, używanym później do oznaczania stanowisk w organizacjach katolickich i angielicin (etymonline.com). Słowo „biuro” nie występuje w tekście greckim.
- c. „Szlachetne zadanie”, dobra praca, to funkcja, a nie urząd. Jest to dzieło lub zadanie od greckiego słowa érgou – czyn, czyn lub rzecz dokonana.
- d. „Nadzorca” pochodzi od greckiego słowa episkopeés, w biblijnej grece jest to akt, poprzez który Bóg wpatruje się i bada drogi, czyny, charaktery ludzi, aby odpowiednio osądzić ich los, czy to radosny, czy smutny; inspekcja, dochodzenie, wizyta, podczas której będzie badał dusze ludzkie; tj. w czasie sądu Bożego. (Thayera) **Zakończ „urząd nadzorcy”.** Komentarz

Bóg dał charakter, kwalifikacje ludzi, pragnął pełnić funkcje instruowania, szkolenia i strzeżenia Swego ludu. Charakter lub kwalifikacje 1 Tymoteusza 3 i Tytusa i kompilatorów Zrozumienie są.

- trzymajcie się mocno przesłania – czyli poznania Chrystusa i nauk Jego apostołów
- ponad zarzutem – nie podlega potępieniu
- dobra reputacja, nienaganny - dobra reputacja wśród osób z zewnątrz
- mąż jednej żony - Nie jest poligamistą, - nie jest jeszcze żonaty z żoną, nie otrzymał zaświadczenia o rozwodzie
- umiarkowany, trzeźwo myślący – kieruje się zdrowym rozsądkiem
- opanowany - zdyscyplinowany, a nie luźna armata

- Szanowany - uporządkowany, dobre zachowanie
- gościnnie – dba o potrzeby innych
- zdolny do nauczania - potężny w komunikowaniu się
- nie skłonny do pijaństwa - nie pij nadmiernie, nie awanturnik
- nie jest napastnikiem (brutalnym) – nie jest waleczny ani porywczy
- Delikatny – miły i troskliwy wobec innych
- nie kłótlivy – nie kłótlivy – kłóć się; np. „Moje zrozumienie pochodzi z Biblii”
- nie chciwy - nie stawia rzeczy materialnych na pierwszym miejscu
- zarządzać własną rodziną - rodzina żyje w ramach dochodów, a nie rozrzutności
- nie jest osobą niedawno nawróconą – jako chrześcijanin musi stawić czoła próbom

Paweł pisał w czasie prześladowań chrześcijan przez Żydów i Rzymian. Dlatego ci, którzy pragnęli pracy pasterskiej, byli gotowi narazić swoje życie, aby chronić swoich współbraci. Duchowe dobro braci było ważniejsze niż jego fizyczne ciało. Nie była to pozycja honorowa, władza czy prestiż, ale niebezpieczna praca, która wymaga:

- Pragnienie ochrony swoich braci, nawet jeśli będzie to kosztować życie.
- Potrafić nauczać oznacza skutecznie się komunikować (od greckiego słowa didaktikos umiętny w nauczaniu – Thayer).
- Cierpliwość – nie wytrącaj się z równowagi i nie pochopnie ocenijaj.
- Współczucie.
- Mężczyźni znani ze swoich intymnych relacji jako prawi ludzie, a nie pretendenci.

Ostrzeżenie dla nauczających pastorów

Słowa wypowiedziane dawno temu przez Ezechiela do Bożych pasterzy w Izraelu w ramach Starego Przymierza odnoszą się również do Jego duchowych pasterzy w Nowym Przymierzu, którzy nie wykonują zadań powierzonych im przez Boga.

„Doszło do mnie słowo Pana: «Synu człowieczy, prorokuj przeciwko pasterzom Izraela (ich przywódcom); prorokuj i mów do nich: Tak mówi Wszechwładny Pan: Biada pasterzom Izraela, którzy dbają tylko o siebie! Czy pasterze nie powinni opiekować się trzodą? Jecie twaróg, ubieracie się w wełnę i zabijacie wybrane zwierzęta, ale nie troszczycie się o trzodę. Nie masz

- wzmacniał słabych*
- uzdrowiał chorych*
- związał rannego.*
- sprowadził bezdomnych*
- szukał zagubionych.”*

Czy nie jest to praca lub funkcja, którą powinni pełnić pasterze Nowego Testamentu?

Chrystus podjął te decyzje za wszystkie zgromadzenia – swój Kościół.

- Bądźcie wierni Chrystusowi i nauce Apostołów.
- Czyńcie dobre uczynki, które chwala Chrystusa.
- Zdobywaj uczniów, ucząc Chrystusa ukrzyżowanego.

Decydenci

Jeśli powyższe są funkcjami Pasterzy, wówczas podejmowanie decyzji nie jest uwzględnione. Zbór jako całość pełni funkcję decyzyjną.

Powinni zdecydować-

- Jaką nauką są pisma święte lub fałszywe opinie?
- Kto zatwierdza lub autoryzuje miejsca, w których można uczyć?
 - a. Na zajęciach biblijnych w „budynku kościoła”
 - b. Domowe studium Biblii.
 - c. Korzystanie z kursów korespondencyjnych.
 - d. Studia indywidualne lub indywidualne.
- Gdzie zgromadzić się Ciało?
- Czy wspólne gromadzenie się w celu wzajemnego budowania jest wspólnotą, czy też celem oddawania czci jest „nabożeństwo”?
- Czy akty kultu są zidentyfikowane i nakazane?
- Czy wymagane są przykłady aktów kultu, a jeśli tak, to czy istnieje określona kolejność?
- Kto ma opiekować się wdowami i sierotami?
- Kto decyduje o tym, jak i gdzie będą wydatkowane składki?
- Czy można dać na konkretne dzieło; np. dzieło misyjne, a nie „skarbiec kościelny?”
- Kto sprawuje „na miejscu”, cokolwiek to znaczy, pracę misyjną?
- Co należy zrobić, gdy ktoś uwikłany jest w grzech?
 - a. Nadmierne picie.
 - b. Rozwód.
 - c. Porzucenie wspólnych zgromadzeń.
 - d. Cudzołóstwo.
 - e. Chciwy, kłamca, pijak, plotkarz, nie utrzymujący rodziny.

Paweł ostrzegał starszych w Efezie: „Bądźcie pasterzami Kościoła Bożego, który kupił własną krwią. Wiem, że gdy odejdę, wejdą między was dzikie wilki i nie oszczędzą trzody. Nawet z waszej liczby (wśród starszych/pasterzy) powstaną ludzie i zniekształcają prawdę, aby pociągnąć za sobą uczniów. Więc miejcie się na baczności!” (Dzieje 20:28-31).

Komentarz: „Wilki” – ludzie podający się za chrześcijan w celu zdrady i zniszczenia wiary. „Uważajcie na fałszywych proroków. Przychodzą do was w owczej skórze, ale wewnątrz są dzikimi wilkami”. (Mateusza 7:15).

Jak mogli wejść starsi w owczej skórze „z waszej liczby”?

- a. Proces ich selekcji.
- b. Ciało chrześcijan nie jest ze sobą powiązane w taki sposób, że ich wierzenia i opinie są nieznanne.
- c. Sposób szkolenia i wyposażenia jest wadliwy, niewystarczający lub przekazany innym.
- d. Nie słysząc trosk duchowych, cichych i delikatnych, zwracając uwagę na głosy wokalne lub duże współautory.
- e. Niektórzy mężczyźni mogą agitować na rzecz pracy, którą uważają za wymagającą władzy i honoru.

Duchowe wilki to ludzie w zgromadzeniu, którzy podają się za chrześcijan, ale mają niebiblijne plany. Jak można zapobiec odciąganiu chrześcijan od ich nauk? Ma ona na celu wyposażenie i wytrenowanie Ciała w wiedzę poprzez otwartą dyskusję na temat powszechnych nauk poprzez porównanie ich z prawdami biblijnymi. Chrześcijanie muszą umieć rozpoznać swoje nauczanie jako fałszywe. Chrześcijanie muszą przestać być słuchaczami, jedynie „podgrzewającymi ławki” i stać się poważnymi badaczami Słowa Bożego, otrzymując i uczestnicząc w wielu pouczeniach, dyskusjach i budowaniu od swoich, stróżów/pasterzy i innych osób znających Słowo.

Rządziłeś nimi surowo i brutalnie. I zostali rozproszeni, bo nie było pasterza, a gdy się rozproszyli, stali się pokarmem dla wszystkich dzikich zwierząt. Moje owce błąkały się po wszystkich górach i po każdym wysokim pagórku. rozproszeni po całej ziemi i nikt ich nie szukał ani nie szukał”. (Ezechiela 34:1-6).

„Dlatego, pasterze, słuchajcie słowa Pańskiego: Na moje życie – wyrocznia Wszechwładnego Pana, ponieważ moja trzoda nie ma pasterza i została splądrowana, i stała się pokarmem dla wszystkich dzikich zwierząt, i ponieważ moja

trzoda pasterze nie szukali mojej trzody, ale raczej troszczyli się o siebie niż o moją trzodę, dlatego też, pasterze, słuchajcie słowa Pańskiego: Tak mówi Wszechwładny Pan: Występuję przeciwko pasterzom i pociągnę ich do odpowiedzialności za moją trzodę. Odsunę ich od pasania trzody, tak że pasterze nie będą już mogli sami się paść. Wyrwę moją trzodę z ich pysków i nie będzie już dla nich pokarmem”.(Ezechiela 34:7-10).

„Synu człowieczy, ustanowiłem cię stróżem domu Izraela; więc słuchajcie słowa, które mówię i ostrzegajcie ich ode mnie. Gdy powiem bezbożnemu: „Na pewno umrzesz’, a wy go nie ostrzeżecie ani nie przemówicie, aby odwieść go od złych dróg i ocalić życie, wtedy ten bezbożny umrze za swój grzech, a Ja pociągnę cię do odpowiedzialności za jego krew. Jeśli jednak ostrzeżesz bezbożnego, a on nie odwróci się od swojej niegodziwości i od swoich złych dróg, umrze za swój grzech; ale zbawisz siebie.”(Ezechiela 3:17-19).

„Lud mój przychodzi [...], aby słuchać waszych słów, ale nie wprowadza ich w życie. Ustami wyrażają oddanie, ale serce ich jest chciwe niesprawiedliwego zysku. Zaprawdę, dla nich jesteście nikim więcej, jak tylko tym, który pięknym głosem śpiewa pieśni miłosne i dobrze gra na instrumencie, bo słyszą Twoje słowa, ale nie wprowadzają ich w życie”. (Ezechiela (33:31-32).

Rozdział 4

Śludzy (Diakonos)

Diakoni

„Diakoni także mają być ludźmi godnymi szacunku, szczerymi, niepijącymi za dużo wina i nie zabiegającymi o nieuczciwy zysk. Muszą z czystym sumieniem trzymać się głębokich prawd wiary. Najpierw należy je przetestować; a potem, jeśli nie ma nic przeciwko nim, niech służą jako diakoni. Podobnie ich żony mają być kobietami godnymi szacunku, nie złośliwymi gadułami, ale umiarkowanymi i godnymi zaufania we wszystkim. Diakon musi być mężem tylko jednej żony i musi dobrze zarządzać swoimi dziećmi i domem. Ci, którzy dobrze służyli, zyskują doskonałą pozycję i wielką pewność swej wiary w Chrystusa Jezusa”.(1 Tym 3:8-13)

Komentarz:

- a. „Diakoni” (gr. diakónous – neutralny pod względem płci) – w. 8
- b. „Kobiety” (greckie gunaikas) – (powszechnie kobieta w każdym wieku, dziewica, zamężna, wdowa lub żona, w zależności od kontekstu Stronga). vs. 11
- c. „Ich” nie występuje w tekście greckim. Dosłowne tłumaczenie Younga brzmi: „Kobiety — podobnie poważne, nie fałszywe oskarżycielki, czujne, wierne we wszystkim”. Dodając „ich” do angielskiego tłumaczenia, znaczenie zmieniono ze służących, diakónous, na żony służących mężczyzn. vs. 11
- d. „Diakon powinien być mężem tylko jednej żony” wyklucza poligamistów i mężczyzn, którzy oddalili żonę bez świadectwa rozvodu, w związku z czym nadal pozostają w związku małżeńskim z odrzuconą żoną. Tutaj diakon pochodzi od greckiego słowa diakonos (mianownik liczby pojedynczej rodzaju męskiego na winorośl). vs. 12

Komentarz: Niestety, słowo diakon reprezentowało stanowisko lub urząd w kościele anglikańskim. Gdyby greckie słowo zostało przetłumaczone jako sługa, byłoby mniej zamieszania.

Komentarz: Wszyscy chrześcijanie są kapłanami, aby służyć Bogu. Zatem wszyscy są diakonos, sługami, mężczyzną i kobietą, wykonującymi ten sam rodzaj funkcji, które Bóg nakazał Adamowi i Ewie, ale raczej duchowe niż fizyczne. Jak na przykład:

Przestrzegać– Jeśli Mnie kochacie, będziecie przestrzegać mojego przykazania – nie jedzcie owoców z drzewa poznania dobra i zła.

Praca– Gdy widzisz okazję, czyń dobro – pielęgnuj ogród.

Rozmnażać się– zasiej ziarno ewangelii, gdyż jest to moc zbawienia – bądźcie płodni i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię.

Ponieważ diakonowie mają podobne cechy charakteru i kwalifikacje jak pasterze, ich praca musi być ze sobą ściśle powiązana.

Kościół Chrystusowy porównywany jest do naszego ciała fizycznego, ma też wiele części roboczych, pełniących różne funkcje. Jeśli te „kościelne” części ciała nie funkcjonują, oznacza to, że ciało „kościelne” jest osłabione. Uschnie i umrze.

Praca ludzi mających cechy charakteru podobne do pasterzy nie jest określona, więc wszelkie zrozumienie jest interpretacją lub opinią.

Poniższy cytat jest cytatem z lekcji Joe McKinneya:

„W pewnym kontekście termin „diakonos” nabiera dodatkowego, specyficznego znaczenia i znaczenia, gdy odnosi się do grupy sług o wyjątkowych kwalifikacjach duchowych, jak w 1 Tymoteusza 3, gdzie został przetłumaczony jako diakon. W pewnym sensie była to pożyteczna praktyka, gdyż zwracała uwagę, że niektórzy chrześcijanie są wybierani do pełnienia specjalnej służby, prawdopodobnie polegającej na pomaganiu nadzorującym stróżom w ich duchowych funkcjach.

„Chociaż mamy pewne przekonanie, że praca chrześcijan posiada te szczególne kwalifikacje, nigdy nie powinniśmy być aż tak dogmatyczni, by sądzić, że jest to ostatnie słowo w tej sprawie. Musimy pamiętać o pewnych prawdach biblijnych o Ciele Chrystusa, aby jakkolwiek interpretacja była z nimi zgodna. Ponieważ ich kwalifikacje charakteru i doświadczenie zostały już udowodnione, rozsądne jest założenie, że pomagają starszym w ich duchowej pracy polegającej na dbaniu o duchowe potrzeby kościoła, zwłaszcza te, które są pilne. Diakoni nie są „młodszymsstarszymi”, chociaż ich praca byłaby podobna do tej, którą wykonują pasterze, a doświadczenie to mogłoby być dobrym szkoleniem dla tych mężczyzn, aby pewnego dnia mogli zapragnąć lub aspirować do funkcji opiekuna, stróża lub wartownika.

„Ciało Chrystusa, żyjące, rosnące i walczące królestwo – żywy organizm – ma wiele dynamicznych potrzeb, które stale się zmieniają.

„Pojawiają się problemy, pojawiają się potrzeby, zdarzają się sytuacje kryzysowe: ktoś choruje, ktoś inny traci pracę, w rodzinach dochodzi do sprzeczek, rodzice mają problemy z dziećmi, ludzie umierają i trzeba pocieszać rodziny, trzeba rozwijać ważne duszpasterstwa. Nie wszystkie potrzeby w kościele są dynamiczne, ale wiele z nich jest dynamicznych i czasami są one nieprzewidywalne lub nawet awaryjne. Kiedy te potrzeby się pojawią, należy je zaspokoić i to już teraz! Kto zaspokoi te potrzeby Kościoła? Kto będzie służył? Kim są słudzy Kościoła?

„Weźcie pod uwagę, że w pierwszym wieku, gdy chrześcijanin nie zebrał się, wszyscy byli zaniepokojeni. Czy władze rzymskie aresztowały go za wiarę? Czy sekta żydowska wyrządziła mu fizyczną krzywdę? W takiej sytuacji wypadałoby, gdyby rodzina chrześcijańska lub jej stróże poprosili brata mieszkającego w pobliżu, aby poszedł i sprawdził, jak się czuje, oraz uzupełnił brakujące potrzeby.

„Wszyscy chrześcijanie są sługami. Wszyscy są powołani do służby. Kościół może wezwać każdego, aby zaspokoić jakąś potrzebę (służyć). To zależy od sytuacji. Na przykład w dziedzinie finansów Kościół powinien wybrać osobę posiadającą dobrą wiedzę z zakresu rachunkowości, godną zaufania oraz posiadającą rzetelność i uczciwość niezbędną do wykonywania tej pracy. Ale czy naprawdę konieczne jest, aby taka osoba pozostawała w związku małżeńskim i posiadała dzieci, aby być skarbnikiem kościoła? Czy ta osoba ma te duchowe kwalifikacje? Każdy chrześcijanin może i powinien służyć w jakiejś dziedzinie, niezależnie od specjalnych kwalifikacji. Musi po prostu posiadać kwalifikacje do wykonywania tej konkretnej pracy. Ale wszyscy chrześcijanie, mężczyźni i kobiety, powinni i mogą służyć na jakimś obszarze.

„Teraz, gdy pojawiają się dynamiczne potrzeby; to znaczy, kiedy zdarzają się sytuacje awaryjne, zwykle nie ma czasu ani możliwości na badanie talentów i charakteru braci, aby odkryć, kto może w danym momencie zaspokoić tę

konkretną potrzebę. Kościół potrzebuje grupy sług, którzy mają już kwalifikacje duchowe; sprawdzono i zidentyfikowano osoby, które można wezwać do pomocy pasterzom/starszym/strażnikom w nieprzewidzianych sytuacjach, gdy potrzeba ma charakter nagły i należy ją natychmiast rozwiązać.” (Końcowy cytat z Joe McKinneya.)

Podane powyżej kwalifikacje diakonosus obejmują bycie mężem jednej żony oraz dobre zarządzanie swoimi dziećmi i domem, nie mogą mieć zastosowania do wszystkich diakonosus, ponieważ wszyscy chrześcijańscy mężczyźni i kobiety są sługami diakonos. Dlatego funkcja mężczyzn posiadających te kwalifikacje musi różnić się od funkcji innych mężczyzn i kobiet diakonosus.

Niektórzy wnioskuje, że siedmiu wybranych przez Kościół jerozolimski w Dziejach Apostolskich do zaspokojenia potrzeb greckich wdów było diakonami. Nie nazywa się ich jednak diakonami, nie podano ich kwalifikacji ani nie wiadomo, czy cała siódemka posiadała cechy charakteru z 1 Listu do Tymoteusza.

Wielu dzisiaj uważa pracę starszych za mężczyzn w sprawach duchowych, podczas gdy diakoni to mężczyźni w sprawach fizycznych. Wydaje się, że jest to błędne zrozumienie, gdyż w ten sposób praca wszystkich pozostałych członków Ciała, mężczyźni i kobiety, zostaje rażąco ograniczona. W rzeczywistości, jeśli starsi zajmują się sprawami duchowymi, a diakoni fizycznymi, sługom niebędącym diakonami nie pozostaje żadna praca. Nie może to jednak mieć miejsca w przypadku, gdy Piotr pisząc do wygnańców w rozproszeniu stwierdza w 1 Liście Piotra 4:10: „Każdy, kto otrzymał dar, korzystajcie z niego, aby służyć sobie nawzajem jako dobrzy szafarze różnorodnej łaski Bożej”. Słowo „każdy” obejmuje mężczyzn i kobiety ze specjalnymi kwalifikacjami lub bez nich. Jeśli „każdy” nie obejmuje kobiet, to Paweł mylił się, stwierdzając w Liście do Rzymian 16:1, że Febe była diakonon, czyli służącą.

Współczesna koncepcja, zgodnie z którą diakoni dbają o fizyczne potrzeby zboru, takie jak utrzymanie budynku i terenu, nie wywodzi się z praktyki Nowego Testamentu, ponieważ w Nowym Testamencie nie ma wzmianki o jakimkolwiek zgromadzeniu chrześcijan posiadającym lub utrzymującym obiekty fizyczne. Potrzebami Kościoła w okresie prześladowań były potrzeby ludzi, a nie mienia czy rzeczy. Jest to prawdą dzisiaj, ponieważ kościół to ludzie, a nie własność.

Mężczyźni wymienieni z imienia i nazwiska

„Barnaba (co znaczy syn zachęty), lewita pochodzący z Cypru, sprzedał należące do niego pole, przyniósł pieniądze i położył je u stóp apostołów”. (Dzieje 4:36-37)

„Barnaba udał się więc do Tarsu, aby szukać Saula, a gdy go znalazł, sprowadził go do Antiochii. Przez cały rok spotykali się z kościołem i nauczali bardzo wielu ludzi”. (Dzieje 11:25-26)

„A w kościele w Antiochii byli prorocy i nauczyciele, Barnaba, Symeon, zwany Nigrem, Lucjusz z Cyreny, Manaen, członek dworu Heroda tetrarchy, i Saul. Kiedy tak oddawali cześć Panu i pościli, Duch Święty powiedział: «Odłączcie mi Barnabę i Saula do dzieła, do którego ich powołałem». Potem po poście i modlitwie włożyli na nich ręce i wyprawili”. (Dzieje 13:1-3)

„Jakiś czas później, Paul(Saul) rzekł do Barnaby: Wróćmy i odwiedzmy braci we wszystkich miastach, w których głosiliśmy słowo Pańskie, i zobaczymy, jak się mają. Barnaba chciał zabrać ze sobą Jana, zwanego także Markiem, lecz Paweł nie uważał za rozsądne zabieranie go, ponieważ opuścił ich w Pamfilii i nie kontynuował z nimi pracy. Poróżnili się tak ostro, że rozstali się. Barnaba wziął Marka i odpłynął na Cypr”. (Dzieje 15:36-40)

„Pozdrowienia przesyła wam mój współwięzień Arystarch oraz Marek, kuzyn Barnaby”. (Kol 4:10)

„Epafras, mój współwięzień w Chrystusie Jezusie, przesyła wam pozdrowienia. Podobnie Marek, Arystarch, Demas i Łukasz, moi współpracownicy”. (Filemon 23-24)

„Róbcie, co możecie, aby szybko przyjść do mnie, gdyż Demas, ponieważ umiłował ten świat, opuścił mnie i udał się do Tesaloniki. Crescens udał się do Galacji, a Tytus do Dalmacji. Jest ze mną tylko Łukasz. Weź Marka i przyprowadź go ze sobą, bo jest mi pomocny w mojej służbie”. (2 Tym 4:9-12)

„Dotarliśmy do Derbe, a potem do Listry, gdzie mieszkał uczeń imieniem Tymoteusz, którego matka była Żydówką i osobą wierzącą, a ojciec był Grekiem. Bracia w Listrze i Ikonium wypowiadali się o nim dobrze”.(Dzieje 16:1-3)

„Kiedy Sylas i Tymoteusz przybyli z Macedonii, Paweł poświęcił się wyłącznie głoszeniu i składaniu Żydom świadectwa, że Jezus jest Chrystusem”.(Dzieje 18:5)

„Wysłał dwóch swoich pomocników, Tymoteusza i Erastusa, do Macedonii, a on pozostał jeszcze trochę w prowincji Azji”. (Dzieje Apostolskie 19:22)

„Dlatego zachęcam Was do naśladowania mnie. Dlatego posyłam do was Tymoteusza, syna mojego, którego kocham i który jest wierny Panu. Przypomni wam mój sposób życia w Chrystusie Jezusie, zgodny z tym, czego nauczam wszędzie, w każdym kościele” (1 Kor 4,16-17).

„Mam nadzieję w Panu Jezusie, że wkrótce poślę do was Tymoteusza, abym i ja doznał radości, gdy otrzymam wiadomość o was. Nie mam nikogo takiego jak on, kto by szczerze interesował się twoim dobrem. Każdy bowiem dba o swój własny interes, a nie o dobro Jezusa Chrystusa. Ale wiecie, że Tymoteusz się sprawdził, ponieważ jako syn u ojca, służył ze mną w dziele ewangelii”.(Flp 2:19-22)

„Ale Bóg, który pociesza przygnębionych, pocieszył nas przez przyjście Tytusa, i to nie tylko przez jego przyjście, ale także przez pocieszenie, którego mu dałeś. Opowiadał nam o Waszej tęsknocie za mną, o Waszym głębokim smutku, o Waszej gorącej trosce o mnie, tak że moja radość była większa niż kiedykolwiek.”(2 Kor 7:6-7)

„A Tytus jest moim współnikiem i współpracownikiem wśród was; a nasi bracia są przedstawicielami kościołów i zaszczytem dla Chrystusa”.(2 Kor 8:23)

„W owych czasach, gdy rosła liczba uczniów, znajdujący się wśród nich Żydzi greccy skarżyli się na Żydów hebrajskich, ponieważ przy codziennym podziale żywności pomijano ich wdowy. Zatem Dwunastu zebrało wszystkich uczniów i powiedziało: „Nie byłoby rzeczą słuszną, abyśmy zaniedbywali postugę słowa Bożego na rzecz obsługiwanego stołów. Bracia, wybierzcie spośród siebie siedmiu mężów, o których wiadomo, że są pełni Ducha i mądrości. Przekażemy im tę odpowiedzialność i skupimy się na modlitwie i posłudze słowa. Propozycja ta zadowoliła całą grupę. Wybrali Szczepana, męża pełnego wiary i Ducha Świętego; także Filip, Prokorus, Nikanor, Tymon, Parmenas i Mikołaj z Antiochii, którzy przeszli na judaizm”.(Dzieje 6:1-6)

„A Szczepan, mąż pełen łaski i mocy Bożej, dokonał wielkich cudów i znaków wśród ludu. Sprzeciw pojawili się jednak ze strony członków Synagogi Wyzwoleńców (jak ją nazywano) – Żydów z Cyreny i Aleksandrii, a także z prowincji Cylicji i Azji. Ci ludzie zaczęli spierać się ze Szczepanem, ale nie mogli przeciwstawić się jego mądrości ani Duchowi, przez którego przemawiał”.(Dzieje 6:8-10)

„Ale Saul zaczął niszczyć Kościół. Chodził od domu do domu, ciągnął mężczyzn i kobiety i wtrącał ich do więzienia. Ci, którzy byli rozproszeni, głosili Słowo, gdziekolwiek się udali. Filip udał się do pewnego miasta w Samarii i tam głosił Chrystusa”.(Dzieje 8:3-6)

„W Damaszku był uczeń imieniem Ananiasz”. [...] „Ananiasz poszedł do domu i wszedł do niego. Kładąc ręce na Saula, powiedział: Bracie Saulu, Pan Jezus, który ukazał ci się w drodze, gdy tu przychodziłeś, posłał mnie, abys przejrzał i został napełniony Duchem Świętym. Natychmiast coś w rodzaju łusek spadło z oczu Saula i znów mógł widzieć. Wstał i przyjął chrzest, a po spożyciu posiłku odzyskał siły”.(Dzieje 9:10...17-19)

„W tym czasie kilku proroków przybyło z Jerozolimy do Antiochii. Jeden z nich, imieniem Agabus, powstał i za sprawą Ducha przepowiedział, że w całym świecie rzymskim nastanie dotkliwy głód”.(Dzieje 11:27-28)

„Filip ewangelista, jeden z Siedmiu. Miał cztery niezamężne córki, które prorokowały. Po kilku dniach pobytu tam przybył z Judei prorok imieniem Agabus. Podchodząc do nas, wziął pas Pawła, związał nim swoje ręce i nogi i powiedział: «Duch Święty mówi: W ten sposób Żydzi jerozolimscy zwiążą właściciela tego pasa i wydadzą go poganom .””(Dzieje 21:8-11)

"Oni(Paweł i Barnaba) pokłócili się tak ostro, że się rozstali. Barnaba zabrał Marka i popłynął na Cypr, natomiast Paweł wybrał Sylasa i odszedł, polecony przez braci łasce Pana. Przeszedł przez Syrię i Cylicję, umacniając kościoły". (Dzieje 15:39-41)

„Filemonowi, naszemu drogiemu przyjacielowi i współpracownikowi, Appii, naszej siostrze, Archippowi, naszemu towarzyszowi żołnierzowi, i Kościołowi, który zbiera się w waszym domu: Łaska wam i pokój od Boga, naszego Ojca, i Pana Jezusa Chrystusa. [...] Słyszę o waszej wierze w Pana Jezusa i o waszej miłości do wszystkich świętych”.(Filemon 1-3, 5)

„Apeluję do Was(Filemon) za mojego syna Onezyma, który stał się moim synem, gdy byłem w łańcuchach. Dawniej był dla ciebie bezużyteczny, ale teraz stał się użyteczny zarówno dla ciebie, jak i dla mnie. (Filemon 10-11)

„Pozdrowienia przesyła wam mój współwięzień Arystarch oraz Marek, kuzyn Barnaby”.(Kol 4:10)

„Epafras, który jest jednym z was i sługą Chrystusa Jezusa, przesyła pozdrowienia. On nieustannie walczy w modlitwie za was, abyście wytrwali w całej woli Bożej, dojrżeli i całkowicie pewni.”(Kol 4:12-14)

pytania

1. Ponieważ wszyscy chrześcijanie są kapłanami, ich zadaniem jest służenie Bogu.
Prawda fałsz ____
2. Chrześcijanie, którzy otrzymują dary, aby służyć
 - a. ____ Kaznodzieje
 - b. ____ Misjonarze
 - c. ____ Starsi/pasterze
 - d. ____ Mężczyźni
 - e. ____ Kobiety
 - f. ____ Wszystko powyższe
3. Wydaje się, że studzy posiadający określone cechy charakteru pomagają pasterzom w wykonywaniu ich funkcji polegającej na zachęcaniu i napominaniu.
Prawda fałsz ____

Rozdział 5

Służące (Diakonos)

„Bo wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa. Nie ma Żyda ani Greka, nie ma niewolnika ani wolnego, nie ma mężczyzny ani kobiety; bo wszyscy jesteście jedno w Chrystusie Jezusie”(Galacjan 3:26-28).
Bóg nie jest stronniczy. (Dzieje Apostolskie 10:34) Wszyscy są kapłanami, aby służyć Bogu. (Objawienie 5:10)

Greckie słowo diakonos oznacza neutralność płciową, zarówno męską, jak i żeńską. Łacińskie słowo oznaczające diakonos to minister, podczas gdy angielskie słowo to sługa. Diakonos lub jego odmiany pojawiają się w Nowym Testamencie 28 razy, z czego jeden odnosi się do Febe, służebnicy (diakonon) i dwukrotnie jako diakona w Filipianach 1:1, 1 Tymoteusza 3:8-13 i Rz 16:1.

„Teraz jesteście Ciałem Chrystusa i poszczególnymi jego członkami. I Bóg ustanowił w Kościele najpierw apostołów, po wtóre proroków, po trzecie nauczycieli, następnie czynić cuda, potem dary uzdrawiania, pomagania, kierowania i różne rodzaje języków”. (1 Kor 12:27-29)

Bóg za pośrednictwem Pawła określił cechy charakteru potrzebne do pełnienia funkcji pasterskiej. Śledząc charakter czy kwalifikacje tych ludzi Paweł omawia cechy charakteru, kwalifikacje sług, którzy najwyraźniej pomagają w tej ważnej pracy nadzorców, stróżów, stróżów, wartowników. Funkcje innych członków Ciała są tak samo ważne, konieczne, istotne i niezbędne, niezależnie od tego, czy pełni je mężczyzna, czy kobieta.

Kobiety zidentyfikowane z imienia

W Nowym Testamencie kilka kobiet jest zidentyfikowanych z imienia, a słowa takie jak „wszyscy”, „każdy”, „wszyscy” obejmują mężczyzn i kobiety. Badając działalność Bożych diakonos, powinniśmy być w stanie określić, czy są jakieś funkcje, które chrześcijanki muszą wykonywać lub których im zabrania.

„Ale człowiek imieniem Ananiasz sprzedał wraz z żoną Safirą kawałek majątku i za wiedzą żony zatrzymał dla siebie część dochodu... po około trzech godzinach jego żona przyszła, nie wiedząc, co się stało. I rzekł do niej Piotr: «Powiedz mi, czy za tyle sprzedałaś tę ziemię». A ona odpowiedziała: „Tak, za bardzo”. Ale Piotr jej odpowiedział: «Jak to się stało, że zgodziliście się razem wystawiać na próbę Ducha Pańskiego?» (Dzieje 5:1-2; 7-9)

Komentarz: Safira i Ananiasz okłamali Ducha Świętego, co było grzechem umyślnym.

„A w Joppie była uczennica imieniem Tabita, co w tłumaczeniu oznacza Dorkas. Była pełna dobrych uczynków i dzieł miłosierdzia”. (Dzieje 9:36)

Komentarz: Tabitha, Dorkas, pomagała biednym, wykonując dobre uczynki charytatywne. Czynność wykonywana poza zgromadzeniem.

„On (Piotr) udał się do domu Marii, matki Jana, zwanego inaczej imieniem Marek, gdzie wielu się zebrało i modliło”. (Dzieje 12:12)

Komentarz: Maryja wykorzystywała swój dom do gromadzenia się świętych. W tym przypadku zgromadzenie miało na celu modlitwę o bezpieczeństwo wszystkich chrześcijan, a zwłaszcza za Piotra, gdyż niedługo wcześniej Herod ściął głowę Jakubowi.

„A po tym jak ona (Lidia) została ochrzczona, namawiała nas, mówiąc: «Jeśli uznaliście mnie za wierną Panu, przyjdźcie do mojego domu i zostańcie». I zwyciężyła nas.” (Dzieje 16:15)

Komentarz: Lidia wykorzystywała swój majątek do dbania o potrzeby Pawła i towarzyszących mu osób.

„I niektórzy z nich dali się przekonać i przyłączyli się do Pawła i Sylasa, podobnie jak wielu pobożnych Greków i niemało czołowych kobiet”. [...] „A ci Żydzi (mężczyźni i kobiety) byli szlachetniejsi niż ci w Tesalonicie; przyjęli słowo z całą gorliwością, codziennie badając Pisma, czy tak się rzeczy mają. Dlatego wielu z nich uwierzyło, a wśród nich niemało znaczących Greczynek i mężczyzn”. [...] „Ale niektórzy ludzie przyłączyli się do niego i uwierzyli, wśród nich był także Dionizjusz Areopagita i kobieta imieniem Damaris, a także inni”. (Dzieje 17:4, 11-12, 34)

Komentarz: Damaris uwierzył. Być może była to wpływowa Atenka, ponieważ była obecna na Areopagu, gdy przemawiał Paweł.

„Potem Paweł opuścił Ateny i udał się do Koryntu. I znalazł Żyda o imieniu Akwila, pochodzącego z Pontu, który niedawno przybył z Włoch wraz z żoną Pryscyllą. [...] Teraz do Efezu przybył Żyd imieniem Apollos, pochodzący z Aleksandrii. Był człowiekiem elokwentnym, znającym Pismo Święte. Został pouczony o drodze Pana. A będąc żarliwym w duchu, mówił i nauczał dokładnie tego, co dotyczyło Jezusa (jak zapisano w Starym Testamencie), chociaż znał tylko chrzest Janowy. Zaczął odważnie mówić w synagodze, lecz gdy go usłyszeli Pryscylla i Akwila, zabrali go i dokładniej wyjaśnili mu drogę Bożą”. (Dzieje 18:1-2; 24-26)

Komentarz: „Oni” – Akwila i jego żona Pryscylla – nauczali Apollosa, a nie tylko Akwilę.

„Nazajutrz wyruszyliśmy i przybyliśmy do Cezarei, i weszliśmy do domu ewangelisty Filipa, który był jednym z siedmiu, i zamieszkaliśmy u niego. Miał cztery niezamężne córki, które prorokowały”.(Dzieje 21:8-9)

Komentarz: Córki Filipa prorokowały. Z 1 Koryntian 14:21 dowiadujemy się, że proroctwa są dla wierzących. Nic nie wskazuje na to, że prorokowali tylko kobietom lub tylko wtedy, gdy nie byli zgromadzeni.

„Polecam Ci naszą siostrę Febe, służebnicę w kościele w Kenchreach”. (Rzymian 16:1)

Komentarz: W niektórych Bibliach diakonon jest tłumaczone jako diakonisa. Ale każda osoba, mężczyzna czy kobieta, w Chrystusie jest sługą, diakono, w Ciele Chrystusa, a także kapłanami, aby służyć Bogu. Biblia milczy na temat rodzaju służby, jaką oddała Febe. Wiemy tylko, że służyła. Wiemy również, że nie spełniała wyjątkowych kwalifikacji do pracy sług, których żona została przetłumaczona jako diakoni w 1 Tymoteusza 3:12.

„Pozdrówcie Pryscyllę i Akwilę, moich współpracowników w Chrystusie Jezusie, którzy nadstawili kark za moje życie, którym dziękuję nie tylko ja, ale i wszystkie kościoły pogańskie. Pozdrówcie także Kościół w ich domu. Pozdrówcie mojego ukochanego Epaenetusa, który był pierwszym nawróconym do Chrystusa w Azji. Pozdrówcie Maryję, która ciężko dla Was pracowała. Pozdrówcie Andronika i Junię, moich krewnych i moich współwięźniów”.(Rzymian 16:3-7)

Komentarz: Nie wiemy, jakiej pracy dokonała Maryja. Wiemy jednak, że nie była leniwa, ponieważ ciężko pracowała.

„Kościoły Azji przesyłają wam pozdrowienia. Akwila i Pryska (Pryscylla) wraz z kościołem w swoim domu przesyłają wam serdeczne pozdrowienia w Panu.” (1 Koryntian 16:19)

Komentarz: Dom Pryscylli i Akwili był otwarty dla chrześcijan, którzy mogli się gromadzić.

„Proszę Ewodię i Syntychę, aby zgodziły się w Panu. Tak, proszę i ciebie, prawdziwy towarzyszu, pomóż tym kobietom, które ramię w ramię pracowały razem ze mną w ewangelii razem z Klemensem”.(Filipian 4:2-3)

Komentarz: Te kobiety najwyraźniej pochodziły z Filippi. Pomagali Pawłowi w nauczaniu Ewangelii. Zrobili więcej, niż tylko swoją obecność, aby usunąć wszelkie pozory nieprawdowości. Nauczali ewangelii, pracując z Pawłem i Klemensem.

„Przypomina mi się twoja szczerza wiara, wiara, która najpierw mieszkała w twojej babci Lois i twojej matce Eunice, a teraz, jestem pewien, mieszka także w tobie”. (2 Tymoteusza 1:5)

Komentarz:Przekazali swoją wiarę rodzinie.

„Filemonowi, naszemu umiłowanemu współpracownikowi, Appii, naszej siostrze, i Archippowi, naszemu towarzyszowi żołnierzowi, i Kościołowi w waszym domu”. (Filemon 1-2)

Komentarz:„Appia” – chrześcijanka znana Pawłowi i Filemonowi.

Kobiety według słów włączających - wszyscy, wszyscy i wszyscy

„Więc ci, którzy przyjęli jego słowo, zostali ochrzczeni i tego dnia zostało przyłączonych około trzech tysięcy dusz”. (Dzieje 2:41)

Komentarz:„Ci, którzy przyjęli Jego Słowo”, to mężczyźni i kobiety.

„Uczniowie postanowili, każdy według swoich możliwości, wysłać pomoc braciom mieszkającym w Judei”.(Dzieje 11:29)

Komentarz:„Wszyscy” obejmują kobiety, więc kobiety pomogły w ustaleniu.

„Wtedy apostołowie i starsi wraz z całym Kościołem uznali za stosowne wybrać spośród siebie mężów i wysłać ich do Antiochii wraz z Pawłem i Barnabą”. (Dzieje 15:22)

Komentarz:„Cały Kościół” obejmuje kobiety. Dlatego kobiety brały udział w wyborze.

„Po wysłaniu udali się do Antiochii i zebrawszy zbór, przekazali list. A gdy go przeczytali, uradowali się z powodu zawartej w nim zachęty”.(Dzieje 15:30-31)

Komentarz:Do „zboru” zaliczały się kobiety, które słuchały i radowały się.

„Następnie rozkazał setnikowi, aby go trzymano w areszcie, ale miał pewną swobodę i aby nikt z jego przyjaciół nie przeszkadzał w zaspokajaniu jego potrzeb”.(Dzieje 24:23)

Komentarz:Do „przyjaciół” zaliczali się mężczyźni i kobiety, którzy opiekowali się potrzebami Pawła.

„Będzie ucisk i ucisk dla każdego człowieka czyniącego zło, najpierw dla Żyda, potem dla Greka, lecz chwała, cześć i pokój dla każdego, kto czyni dobrze, najpierw dla Żyda, a potem dla Greka. Bóg bowiem nie jest stronniczy”.(Rzymian 2:9-11)

Komentarz:„Każdy człowiek” nie czyni rozróżnienia między mężczyznami i kobietami, którzy czynią dobro lub zło.

„Albowiem w Chrystusie Jezusie wszyscy jesteście synami Bożymi przez wiarę. Bo wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa. Nie ma Żyda ani Greka, nie ma niewolnika ani wolnego, nie ma mężczyzny ani kobiety, bo wszyscy jesteście jedno w Chrystusie Jezusie”.(Galatów 3:26-29)

Komentarz:Syn miał prawne prawo do spadku po ojcu. Ale „tak wielu z was”, którzy zostali ochrzczeni, obejmowało także kobiety. Następnie kobiety w Chrystusie uzyskały prawo do dziedzictwa. Paweł wspomina, że ci w Chrystusie stanowią jedno. Nikt w Chrystusie nie jest chrześcijaninem drugiej kategorii, gdyż wszyscy są sługami i kapłanami, którzy mają służyć Bogu. (1 Piotra 2:16 i Objawienie 1:6)

„Ta, która jest w Babilonie, również wybrana, przesyła wam pozdrowienia”. (1 Piotra 5:13)

Komentarz:„Ona” może być albo chrześcijanką, albo zgromadzeniem chrześcijan – nie wiem.

„Starszy do wybranej pani i jej dzieci, które kocham w prawdzie, i nie tylko ja, ale i wszyscy, którzy znają prawdę”. (2 Jana 1:1)

Komentarz:„Wybraną panią” może być albo chrześcijanka, albo zgromadzenie chrześcijan – nie wiem.

Terminy „wszyscy, każdy” obejmują kobiety. Dlatego kobiety mają uczestniczyć, aby Ciało Chrystusa funkcjonowało jako zjednoczone ciało, w przeciwnym razie część ciała jest uważana za przeszkodę dla ciała lub martwą.

Aktywność i postawa kobiet

„A więc, czy ty(mężczyzna lub kobieta) jedzcie i pijcie, cokolwiek czynicie, wszystko czyńcie na chwałę Bożą. Nie obrażajcie Żydów ani Greków, ani Kościoła Bożego, tak jak we wszystkim, co czynię, staram się zadowolić wszystkich, nie szukając korzyści własnej, ale dobra wielu, aby byli zbawieni. Bądźcie naśladowcami moimi, tak jak ja jestem naśladowcą Chrystusa. Teraz cię chwaleb, bo we wszystkim o mnie pamiętasz i podtrzymujesz tradycje, tak jak ci je przekazałem. Chciałbym jednak, abyście wiedzieli, że głową każdego człowieka jest Chrystus; a głową kobiety jest mężczyzna, a głową Chrystusa jest Bóg. Każdy człowiek, modląc się lub prorokując, z nakrytą głową, hańbi swoją głowę (Chrystus). Ale każda kobieta, która się modli lub prorokuje (nie jest to zabronione) z odkrytą głową, hańbi swoją głowę; bo to jedno i to samo, jakby była ogolona. Bo jeśli kobieta nie jest zakrytaniech i ona będzie strzyżona; jeśli zaś dla kobiety wstydem jest strzyżenie lub ogolenie, niech będzie zawoalowana”.(1 Koryntian 10:31–11:6)

Komentarz:

- zawsze staraj się o dobro drugiej osoby – 10:24
- cokolwiek czynicie, chwalcie Boga – 10:31
- mężczyźni i kobiety, nie hańbijcie swojej głowy – 11:4
- nie traktuj biednego finansowo chrześcijanina jako gorszego – 11:21
- nie uważaj swojego daru duchowego za ważniejszy – 12:
- miłość jest najważniejsza – trwa wiecznie. – 12:31-13:13

- zachęcajcie, szanujcie i honorujcie siebie nawzajem, a zwłaszcza tych mając odpowiedzialność za swoje dobro, unikaj zamieszania – 14.

Komentarz: „Nie dawajcie zgorszenia Żydom ani Grekom” oznacza: nie bądźcie powodem do utraty wiary przez chrześcijańskiego brata lub siostrę poprzez ignorowanie ich zwyczajów i tradycji.

Komentarz: „Tradycja” od greckiego słowa paradóseis oznaczającego istotę nauczania. (Thayera)

Komentarz: „Prorokowanie” od greckiego słowa profeeteuo oznaczającego przepowiadanie przyszłych wydarzeń związanych z królestwem Bożym lub ogłaszanie, oznajmianie czegoś, co można poznać jedynie poprzez boskie objawienie. (Thayera)

Komentarz: „Każdy mężczyzna” od greckiego słowa andrós oznaczającego albo mężczyznę, albo męża, w zależności od kontaktów.

Komentarz: „Każda kobieta” od greckiego słowa gunaikós oznaczającego albo kobietę, albo żonę.

Komentarz: „Ogolone lub ogolone” – kobiety, które miały obcięte włosy, oznaczały karę za rozpustę lub cudzołóstwo. (Adam Clarke)

Komentarz: Paweł przypomina Koryntianom, że podczas modlitwy czy prorokowania szacunek i cześć są prawdopodobnie sprawą najwyższej wagi, a nie zwyczajem. W tamtych czasach panował zwyczaj, że mężczyźni zdejmowali nakrycie głowy w obecności przełożonego, a kobiety nie mogły pokazywać się publicznie bez nakrycia głowy. Czy więc nakrycie głowy było aktem prawości, czy też zwyczajem szacunku i honoru? Mąż mógł rozwieść się z żoną za taki brak szacunku i brak nakrycia głowy. Potępienie Pawła jawi się jako zniesławienie Boga przez mężczyznę, który nie zdejmuje nakrycia głowy, oraz przez kobietę, która znieważa mężczyznę odpowiedzialnego za jej dobro (męża, ojca lub najstarszego brata) przez to, że nie zakrywa głowy. Obydwoje naruszają tradycję i zwyczaje szacunku obowiązujące w ich społeczeństwie lub prawa, które mogą oznaczać akceptację praktyk pogańskich. Nie zabrania to ani mężczyznom, ani kobietom modlić się i prorokować. Jednak wolność człowieka i wolność w Chrystusie nigdy nie mogą skutkować lub prowadzić do braku szacunku dla innych.

„Żona powinna (obowiązkowo) mieć na głowie symbol władzy (władzy) ze względu na aniołów. Niemniej jednak w Panu kobieta nie jest niezależna od mężczyzny ani mężczyzna od kobiety; bo jak kobieta powstała z mężczyzny, tak mężczyzna narodził się teraz z kobiety. I wszystko pochodzi od Boga. Sami oceńcie: czy przystoi żonie modlić się do Boga z odkrytą głową? Czy sama natura nie uczy, że jeśli mężczyzna nosi długie włosy, jest to dla niego hańbą, a jeśli kobieta ma długie włosy, jest to jej chwałą? Bo jej włosy zostały jej dane za okrycie. Jeśli ktoś miałby skłonność do kłótności, nie mamy takiej praktyki ani u nas, ani w kościołach „Bożych”. (1 Koryntian 11:10-16)

Komentarz: Postępowanie kobiety, która nie szanuje męża, swojej głowy, jest niewłaściwe.

Komentarz: W czasach przed i po Chrystusie, kiedy Rzym rządził światem, uważano, że większość kobiet podlega władzy i mocy mężczyzn. Dla zamężnych kobiet zasłona zakrywająca włosy: 1) oznaczała jej stan cywilny, 2) podporządkowanie się statusowi męża jako głowy, 3) była oznaką skromności i czystości oraz 4) chroniła ją przed zalotami mężczyzn. Kobiety bez welonu uważano za zbuntowane, często prostytutki z krótko obciętymi włosami, obciętymi lub ogolonymi głowami. Zwyczaje w jednej kulturze nie są wiążące jako prawo w innych kulturach. Dziś w niektórych częściach świata; np. w Indiach kobiety noszą symbole swojego stanu cywilnego. Po skonsumowaniu hinduskiego małżeństwa żonie nie wolno nigdy zostawiać gołych ramion. Musi zawsze nosić bransoletki, aby zaznaczyć, że jest zamężna.

Komentarz: Zasłona (gr. palla) była symbolem zamężnej kobiety, a w ich kulturze oznaką władzy męża.

Komentarz: Ci w Chrystusie, którzy są „niezależni od” nie sugerują, że są lepsi lub gorsi, ale równi pod względem wartości Bogu i potrzebni w Jego królestwie. Równi w Chrystusie nie zmieniają Bożego nakazu, że mężczyzna jest odpowiedzialny za rodzinę i że kobieta przez stworzenie była jego pomocnicą i towarzyszką, a nie jego służebnicą. Każde

jej działanie, które jest sprzeczne z naukami Chrystusa i Jego apostołów lub sprzeczne z lokalnymi zwyczajami, w związku z czym społeczność uważa jej działania za niewłaściwe, hańbi męża i nie promuje sprawy Chrystusa.

Komentarz: Codzienne czynności muszą okazywać szacunek i honor, co promuje jedność we wszystkich relacjach, czy to w rodzinie, społeczności, miejscu pracy, rządzie czy kościele, niezależnie od tego, czy są zgromadzeni, czy nie. Każdy w Chrystusie, mężczyzna czy kobieta, ma równy status duchowy przed Bogiem.

„A co wtedy, bracia, gdy się zejdziecie, każdy będzie miał hymn, 1 lekcję, objawienie, język, 2 lub tłumaczenie. Niech wszystko będzie czynione ku zbudowaniu (zachęta). Jeśli ktoś (mężczyzna lub kobieta) mówi językiem, niech będzie ich tylko dwóch lub co najwyżej trzech, a każdy po kolei (w kolejności) i niech ktoś (mężczyzna lub kobieta) interpretuje. Jeśli jednak nie ma kto interpretować, niech każdy z nich (mężczyzna czy kobieta) milczy w kościele (zgromadzeniu Ciała Chrystusa) i mówi sam do siebie (bez względu na płeć) i do Boga. Niech przemówi dwóch lub trzech proroków (niezależnie od płci), a pozostali (niezależnie od płci) ważą 3 to, co zostało powiedziane. Jeżeli innemu siedzącemu zostanie objawione, niech pierwszy zamilcze. Albowiem wszyscy jeden po drugim możecie prorokować, aby wszyscy się uczyli i wszyscy byli pokrzepieni, a duchy proroków były podporządkowane prorokom. Bóg bowiem nie jest Bogiem zamieszania, lecz pokoju. Jak we wszystkich kościołach (zgromadzeniach lub zgromadzeniach) świętych, tak i w kościołach (ekkleesíais – zgromadzeniach) kobiety (wasze kobiety, żona – KJV, NKJV, YLT) powinny milczeć. Nie wolno im bowiem mówić, 4 lecz powinny być poddani, jak też mówi Prawo. Jeśli jest coś, czego pragną się nauczyć, niech zapytają swoich mężów (ándras – dowolny mężczyzna, mężczyzna – PC Bible Study Biblesoft) w domu. Bo hańbą jest dla kobiety przemawiać w kościele.” (1 Koryntian 14:26-36)

Komentarz: Chrześcijanie w Koryncie byli zgromadzeni razem jako Ciało Chrystusa, gdzie śpiewali, nauczali (didacheén), 5 udzielali objawień i rozmawiali w innych językach za pośrednictwem tłumaczy. Celem wspólnych zgromadzeń było zachęcenie chrześcijan do pozostania wiernymi i czynienia dobrych uczynków. Mówcy, mężczyźni i kobiety, których nie można było zrozumieć z powodu braku tłumacza, mieli zachować ciszę. Chaos i zamieszanie wywołane jednoczesną modlitwą, mówieniem i śpiewaniem powodowały, że odwiedzający pomyśleli, że „oszałało”, co uniemożliwiało usłyszenie przesłania Bożego. Pozwalanie, aby wszyscy mówili lub śpiewali po kolei, jeden po drugim, oznacza szacunek wobec Boga i bliźniego.

Komentarz: „Mówi dwóch lub trzech proroków” – prorok to mężczyzna lub kobieta, przez którego przemawia Bóg. (Z greckiego leksykonu Thayera)

Komentarz: Będąc wciąż w temacie utrzymywania porządku, Paweł poleca kobietom w Koryncie milczeć i nie przeszkadzać swojemu (głupiemu – własnemu) mężowi, ale poczekać i zapytać go, kiedy wrócisz do domu. Instrukcje Pawła nie miały zastosowania do chrześcijanek, których mężowie byli poganami, zmarli lub je porzucili. Kluczem jest szanowanie męża, który nauczał, i szanowanie innych – mężczyzn, kobiet i gości. Zatem „prawo” prawdopodobnie odnosi się do zasad lub tradycji synagogałnych.

Komentarz: Zgromadzeni razem wszyscy chrześcijanie mają uczestniczyć w sposób uporządkowany, szanując innych. Nie wszyscy mówią w tym samym czasie, powodując zamieszanie i chaos. Kobietom nie wolno kwestionować ani podważać komentarzy mężczyzny odpowiedzialnego za ich dobro, niezależnie od tego, czy jest to jego mąż, ojciec, czy brat, ani też okazywać braku szacunku, szczególnie w stosunku do jakiegokolwiek mężczyzny.

„Przyobleczcie się więc jako wybrańcy Boga, święci i umiłowani, w miłosierne serca, w dobroć, pokorę, łagodność i cierpliwość... Niech słowo Chrystusowe zamieszka w was obficie, ucząc i napominając się wzajemnie we wszelkiej mądrości, śpiewając psalmy i hymny i duchowe pieśni, z wdzięcznością w sercach waszych Bogu”. (Kolosan 3:12, 16)

Komentarz: Do „wybranych” zaliczają się kobiety i mężczyźni. Obydwa mają uczyć i napominać w mądrości i wiedzy. Instrukcja nie określa, czy należy to zrobić prywatnie, czy na zgromadzeniu. Tekst stwierdza, że nauczanie i napominanie odbywa się w pieśni w sercu ku Bogu. Jednakże wzajemne nauczanie i napominanie wymaga, aby przemawiać prosto z serca, niezależnie od tego, czy jest to pisane, czy mówione.

¹Psalmón Strong NT#:1568; Słownik objaśniający Vine'a - oznaczony głównie jako „uderzenie lub drganie palcami (strun muzycznych)”; następnie „pieśń sakralna, śpiewana przy akompaniamencie muzycznym, psalm. Liczby i konkordancja Stronga – ustalony utwór muzyczny, tj. oda sakralna (z towarzyszeniem głosu, harfy lub innego instrumentu; „psalm”); łącznie, Księga Psalmów Thayera – uderzająca, dźwięczna.

²Gloossa, gloóssee, Strong's NT#:1100 - 1. język, członek ciała, narząd mowy: Marek 7:33,35. 2. język; tj. język używany przez określony naród w odróżnieniu od języka innych narodów (Leksykon Thayera); tj. „Krety i Arabowie, słyszymy, jak mówią w naszych językach o cudownych dziełach Bożych” (2:11 KJV).

³Diakrinétoosan Strong's NT#:1252 - Leksykon grecki Thayera - rozróżniaj, rozróżniaj, rozróżniaj.

⁴laleo NT#:2980 – Leksykon grecki Thayera – używać słów w celu wyrażenia swojego zdania i ujawnienia swoich myśli;

⁵Didaskalos (didacheén) – Strong's NT#:1321, – pojawia się 97 razy – 83 w odniesieniu do nauk Jezusa, Ducha Świętego lub Apostołów, 5 razy do faryzeuszów, 1 raz do Jana Chrzciciela, kobiet [1 Tymoteusza 2], Izebel i Balaam oraz 3 inne razy. NT # Didáskeina Stronga: 1320, pojawia się 59 razy – 46 razy jako mistrz w Ewangeliach, raz jako lekarz u Łukasza, 1 raz w listach jako nauczyciel i raz jako mistrz u Jakuba.

Opinie z kilku komentarzy:

Notatki Alberta Barnes'a

„Nie mieli uczyć ludzi ani przerywać tym, którzy przemawiali” Rosenmuller. Jest prawdopodobne, że pod pozorem natchnienia kobiety objęły urząd nauczycieli publicznych”.

Komentarz: Trzymali się dydaktycznej metody nauczania polegającej na wykładach/kazaniach.

Komentarz Adama Clarke'a

„Istniało „zarządzenie żydowskie (zwróć uwagę na stwierdzenie „jak mówi także prawo”); kobietom nie wolno było nauczać na zgromadzeniach ani nawet zadawać pytań. Rabini nauczali, że „kobieta nie powinna wiedzieć nic innego, jak tylko posługiwać się kądzielą (narzędziem używanym do przędzenia)”. A wypowiedzi rabina Eliezera, jak podano, Bammidbar Rabba, rozdz. 9, ul. 204, są godne uwagi i potępienia; są to: „Niech słowa Prawa zostaną spalone, zamiast być przekazywane kobietom”.

Roya C. Deavera

„Spotkanie opisane w 1 Koryntian 14:26-40 miało na celu korzystanie z darów duchowych i otrzymywanie korzyści z nich. Prorocy korzystali ze swego daru proroctwa. „Żony proroków otrzymały polecenie, aby „milczały w kościołach”. Nie pozwolono im mówić [przerwać milczenie]. Mieli być poddani. Jeśli dowiedzą się czegoś (w odniesieniu do przesłania przychodzącego przez męża/proroka), nie powinny przerywać proroctwa, ale miały poczekać i zapytać swoich mężów w domu. Zabieranie głosu na tym spotkaniu było „wstydlive” dla tej kobiety (żony). Z Walka o wiarę Październik/1995, s. 25. 2; Guy N. Woods, Pytania i odpowiedzi FORUM OTWARTE Freed Hardeman College Henderson, TN: 1976), s. 106–109.

Guy N. Woods

„Kim były kobiety, które miały milczeć w badanym fragmencie (1 Koryntian 14:34, 35)? Były to żony proroków, o których mowa w poprzednim akapicie (jego komentarze do poprzednich wersetów). Apostołowi, któremu zabroniono przerywać lub dociekać w trakcie procesu objawienia, ustanowił bardzo rozsądną zasadę, że powinni poczekać na bardziej dogodną okazję, aby zadać pytanie; tj. do czasu, gdy mogły zapytać swoich mężów w domu. Te kobiety były zameżne, miały mężów; ich mężowie byli w stanie odpowiedzieć na ich pytania w domu”. Z Walki o wiarę, październik/1995, s. 23. 10; z: Roy C. Deaver, The Role of Women (Wellington, Teksas: prawa autorskie, bez daty), s. 13–15.

Inni

„W początkach Republiki (Rzymskiej) kobietom nie wolno było nawet sugerować, ale na początku Cesarstwa wielu mężczyzn szukało rad swoich żon, a nawet postępowało zgodnie z nimi. Można było to zrobić, pod warunkiem, że rada została udzielona na osobności. Ateńscy uważali kobiety za niewiele lepsze od majątku. Odpoczywaj z najsilniejszymi.

pytania

1. Febe była diakonos, służącą.

Prawda fałsz ____

2. Według 1 Koryntian 14 chrześcijanie gromadzą się razem w celu:
 - a. ____ Prowadzenie nabożeństwa
 - b. ____ Zachęcanie i upominanie siebie nawzajem

Rozdział 6

Służący (ogólnie)

Nauczyciele

„*Bo chociaż do tego czasu ty (mężczyzna lub kobieta) powini być nauczycielami, potrzebujesz kogoś, kto nauczy cię na nowo podstawowych zasad wyroczni Bożych. Potrzebujecie mleka, a nie pokarmu stałego, gdyż każdy, kto karmi się mlekiem, nie jest wprawny w słowie sprawiedliwości, ponieważ jest dzieckiem. Natomiast pokarm stały jest dla osób dojrzałych, dla tych, których zdolność rozeznania jest wyćwiczona dzięki ciągłej praktyce w odróżnianiu dobra od zła*”.
(Hebrajczyków 5:12-14)

Wspólnym tematem całego Nowego Testamentu jest głoszenie Ewangelii zgubionym. Ewangelisci w I wieku pełnili funkcję nauczania ewangelii zgubionych, zgodnie z Dziejami Apostolskimi 8:4. Chrześcijanie, mężczyźni i kobiety, rozproszeni z Jerozolimy, głosili Słowo, gdziekolwiek się udawali.

Ci (ci, o których mowa w wersecie 4) poszli dalej i czekali na nas w Troadzie, my zaś odpłynęliśmy z Filipi po dniach Prześniaków i po pięciu dniach dotarliśmy do nich w Troadzie, gdzie spędziliśmy siedem dni. Pierwszego dnia po szabacie, kiedy zebraliśmy się na łamanie chleba, Paweł rozmawiał z nimi, zamierzając wyruszyć następnego dnia, i przedłużył swoją mowę do północy. (Dzieje 20:5-8)

Komentarz: Greckie słowo *diálogos* przetłumaczone jako „rozmawiane” (błędnie przetłumaczone jako głoszone w KJV) oznacza rozmawiać, dyskursować, spierać się lub dyskutować. Zatem Paweł nie wygłosił kazania na ambonie, lecz omówił rezultaty, jakie Bóg dał w wyniku swego głoszenia Chrystusa.

Dzisiejsi kaznodzieje przede wszystkim przedstawiają swoją interpretację wybranych przez siebie tematów biblijnych wyznawcom Chrystusa, bez możliwości zadawania pytań i dyskusji. Jednakże niektórzy kaznodzieje nauczają bezpośrednio z Biblii, kierując swoje myśli na rozważany fragment. Nie ma wzmianki o ponownym głoszeniu Ewangelii (Chrystusa i Jego śmierci, pogrzebu i zmartwychwstania) tym, którzy już są w Chrystusie, zbawionym.

Bóg polega na chrześcijanach w swoim królestwie, którzy nauczają i głoszą ewangelię, aby nikt nie zginął, a wszyscy pozostali wierni jako żywa ofiara. Misją żywego Ciała Chrystusa, mężczyzn i kobiet, jest:

- a) idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię (Mk 16,15).
- (b) czyńcie dobro wszystkim ludziom, zwłaszcza wierzącym (Gal. 6:9-10).
- (c) zachęcać i budować członków Ciała (1 Koryntian 14).
- d) rozmawiajcie ze sobą poprzez psalmy i hymny (Efezjan 5:19).
- (e) składajcie swoje ciała Bogu jako ofiarę żywą (Rzymian 12:1).

Najbardziej skuteczną metodą ewangelizacji jest ewangelizacja indywidualna. Rzadko zdarzałoby się, aby do konwersji dochodziło w wyniku środków masowego przekazu, metody stosowanej w celu budowania świadomości i zapewnienia źródła uzyskania dodatkowych informacji.

Jeśli ewangelia ma być głoszona całemu światu, zgromadzenia chrześcijan muszą kłaść większy nacisk na ewangelizację, niezależnie od angielskiej nazwy związanej z tą działalnością; np. nauczyciel, pastor, misjonarz, ewangelista, kaznodzieja, sługa, pastor, starszy, stróż lub uczeń – ale używanie imion biblijnych zapobiegnie nieporozumieniom.

Czego należy uczyć?

- Ewangelia – Marka 15:16

- Moc Boża ku zbawieniu – Rzymian 1:16
- Śmierć, pogrzeb, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie Chrystusa
- Słowo – Dzieje Apostolskie 13:1-5
- Doktryna Apostolska – Dzieje Apostolskie
- Wszystko, co przykazałem – Mt 28,19

Kto ma uczyć?

- Ewangelści – 2 Tymoteusza 4:5
- Uczniowie – Marek 15:16
- Chrześcijanie rozproszeni za granicą – Dzieje Apostolskie 8:4

Jak należy prowadzić nauczanie?

- Nie należy wykluczać żadnej szczególnej metody ani nie jest wymagana żadna konkretna metoda.

Kogo należy uczyć orędzia Bożego?

- Całe stworzenie – Marek 15:16

Kiedy Jego słudzy mają nauczać?

- Ucz, gdy tylko nadarzy się okazja.

Gdzie są ci, którzy są w Chrystusie, aby nieść Ewangelię?

- Gdziekolwiek poszli. Dzieje Apostolskie 8:4
- Gdzie i kiedy dana osoba jest zainteresowana. Dzieje Apostolskie 13:7
- Po złożeniu razem. Dzieje Apostolskie 20:7
- Za granicą – Dzieje Apostolskie 13:2-3
- Cały świat – Marek 16:15

„W kościele w Antiochii byli prorocy i nauczyciele (gr. didaskaloi): Barnaba, Symeon zwany Nigrem, Lucjusz z Cyreny, Manaen (który wychowywał się z tetrarchą Herodem) i Saul. A gdy tak oddawali cześć Panu i pościli, Duch Święty powiedział: «Odłączcie mi Barnabę i Saula do dzieła, do którego ich powołałem»” (Dz 13,1-2).

„Jeśli jednak nazwiesz siebie Żydem i będziesz polegał na Prawie, i chlubisz się Bogiem, 18 i znasz Jego wolę, i uznajesz to, co jest doskonałe, ponieważ jesteś pouczony przez Prawo; 19 A jeśli jesteś pewien, że sam jesteś przewodnikiem ślepych, światłem dla tych, którzy są w ciemności, 20 wychowawcą głupich, nauczycielem dzieci, mającym w Prawie ucieleśnienie wiedzy i prawdy – 21 Którzy więc uczycie innych, sami siebie nie uczycie?” (Rzymian 2:17-22)

Komentarz: „Instruktor” od greckiego słowa *paideuteén* oznaczającego tego, który instruuje drugiego.

Komentarz: „Nauczyciel” od greckiego słowa *didaskalous*, *didaskoon* lub *didáskeis* oznaczającego tego, który uczy

„Niewielu z was powinno udawać, że są nauczycielami, bracia moi, ponieważ wiecie, że my, którzy uczymy, będziemy sądzeni surowiej”. (Jakuba 3:1-2)

„Ale byli też wśród ludu fałszywi prorocy, tak jak będą wśród was fałszywi nauczyciele. Potajemnie wprowadzą niszczycielskie herezje, wypierając się nawet suwerennego Pana, który ich kupił – sprowadzając na siebie szybką zagładę. Wielu pójdzie ich haniebną drogą i skompromituje drogę prawdy. W ich chciwości (grecka *pleoneksja*) ci nauczyciele będą cię wykorzystywać wymyślonymi przez siebie historiami. (2 Piotra 2:1-3)

Komentarz: „Fałszywy nauczyciel” z greckiego *pseudo-didaskaloi* z *pseudo* znaczeniem fałszywym i *didaskaloi* oznaczającym lub nauczyciel.

Komentarz: Chciwość ogólnie odnosi się do niezaspokojonego pragnienia posiadania większej ilości pieniędzy, ale może również obejmować nadmierne pragnienie władzy lub prestiżu.

„A w Kościele Bóg ustanowił przede wszystkim apostołów, po wtóre proroków, po trzecie nauczycieli, następnie czyniących cuda, a także tych, którzy mają dar uzdrawiania, tych, którzy potrafią nieść pomoc innym, tych, którzy mają dary kierowania, i tych, którzy przemawiają różnymi językami. Czy wszyscy są apostołami? Czy wszyscy są

prorokami? Czy wszyscy są nauczycielami? Czy wszyscy mają dar uzdrawiania? Czy wszyscy mówią językami? Czy wszyscy interpretują?”(1 Koryntian 12:28-30)

„Człowiek Chrystus Jezus, który wydał samego siebie na okup za wszystkich ludzi – świadectwo złożone we właściwym czasie. I w tym celu zostałem ustanowiony zwiastunem i apostołem — mówię prawdę, nie kłamię — oraz nauczycielem prawdziwej wiary pogan”.(1 Tymoteusza 2:5-7)

„Ale teraz zostało to objawione przez pojawienie się naszego Zbawiciela, Chrystusa Jezusa, który zniszczył śmierć, a życie i nieśmiertelność na światło wywiódł przez ewangelię. I przez tę ewangelię zostałem mianowany zwiastunem, apostołem i nauczycielem. Dlatego cierpię tak, jak cierpię. Jednak nie wstydzę się tego, bo wiem, komu uwierzyłem, i jestem przekonany, że on jest w stanie strzegł tego, co mu na ten dzień powierzyłem”. (2 Tymoteusza 1:10-12)

Komentarz: „Zwiastun” lub „głoszenie” pochodzi od greckiego słowa *keerux*.

„A sługa Pana nie powinien się kłócić; zamiast tego musi być miły dla wszystkich, zdolny do nauczania, a nie urażony. Tych, którzy mu się sprzeciwiają, należy delikatnie pouczać w nadziei, że Bóg da im pokutę prowadzącą do poznania prawdy, opamiętają się i uciekną z pułapki diabła, który ich wziął w niewolę spełnij jego wolę.”(2 Tymoteusza 2:24-26)

Chrześcijanie powinni być w jakiś sposób zaangażowani w nauczanie, Hebrajczyków 5:11. Jednym z wymagań stawianych pasterzom, stróżom lub wartownikom, od greckiego słowa *episkopeés*, jest umiejętność porozumiewania się, aby mogli napominać i upominać tych, których Bóg powierzył ich opiece. Pasterze przekazujący swoją funkcję nauczyciela płatnemu profesjonalistcie nie wydają się być koncepcją biblijną. Według Efezjan 4:12 pasterze mają „wyposażać świętych do dzieła posługi (diakonia), budowania Ciała Chrystusowego”.

Przykłady działań niektórych służących

Zatem każdy chrześcijanin jest sługą wykonującym pracę niezbędną do utrzymania przy życiu Ciała Chrystusa. Dlatego poniższe wersety podają kilka przykładów ich działań.

„Niech więc cały dom Izraela przekona się, że Bóg uczynił go zarówno Panem, jak i Chrystusem, tego Jezusa, którego wy ukrzyżowaliście.” 37 A gdy to usłyszeli, poruszyło ich serce i rzekli do Piotra i pozostałych apostołów: «Bracia, co mamy czynić?» 38 I Piotr rzekł do nich: «Nawróćcie się i niech każdy z was da się ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego . 39 Bo obietnica jest dla was i dla waszych dzieci, i dla wszystkich, którzy są daleko, każdego, kogo Pan, Bóg nasz, powołuje do siebie.” 40 I wieloma innymi słowami świadczył o nich i nadal ich napominał, mówiąc: „Ratujcie się z tego przewrotnego pokolenia. 41 I tak przyjęli chrzest ci, którzy przyjęli jego słowo, i zostało przyłączonych tego dnia około trzech tysięcy dusz. Społeczność wierzących. 42 I trwali w nauce apostoelskiej i we wspólnocie, w łamaniu chleba i modlitwy. 43 I strach ogarnął każdą duszę, a przez apostołów działo się wiele cudów i znaków. 44 A wszyscy, którzy uwierzyli, byli razem i wszystko mieli wspólne”. (Dzieje 2:36-45)

„I rozpoczęło się tego dnia wielkie prześladowanie Kościoła w Jerozolimie, i wszyscy z wyjątkiem apostołów rozproszyli się po krainach Judei i Samarii. 2 Pobożni ludzie pochowali Szczepana i bardzo go opłakiwali. 3 Ale Saul pustoszył kościół i wchodząc do domu po domu, porywał mężczyzn i kobiety i wtrącał ich do więzienia. 4 A ci, którzy się rozproszyli, chodzili, głosząc słowo”.(Dzieje 8:1-5)

„A ci, którzy zostali rozproszeni w wyniku prześladowań związanych ze Szczepanem, udali się aż do Fenicji, na Cypr i do Antiochii, przekazując orędzie tylko Żydom. 20 Niektórzy jednak z Cypru i Cyreny udali się do Antiochii i zaczęli rozmawiać także z Grekami, opowiadając im dobrą nowinę o Panu Jezusie. 21 Ręka Pana była z nimi, a mnóstwo ludzi uwierzyło i nawróciło się do Pana”. (Dzieje 11:19-21)

„W tych dniach prorocy przybyli z Jerozolimy do Antiochii. 28 I powstał jeden z nich, imieniem Agabus, i przepowiedział przez Ducha, że na całej ziemi nastanie wielki głód (stało się to za dni Klaudiusza). 29 Uczniowie postanowili więc, każdy

według swoich możliwości, wysłać pomoc braciom mieszkającym w Judei. 30 I tak uczynili, wysyłając to do starszych przez rękę Barnaby i Saula”.(Dzieje 11:27-30)

„W szabat wyszliśmy za bramę miasta nad rzekę, gdzie spodziewaliśmy się znaleźć miejsce modlitwy. Usiedliśmy i zaczęliśmy rozmawiać ze zgromadzonymi tam kobietami. 14 Jedną z słuchających była kobieta imieniem Lidia, handlarka purpurą z miasta Tiatyra, która była czcicielką Boga. Pan otworzył jej serce, aby odpowiedziała na przesłanie Pawła. 15 Gdy ona i domownicy przyjęli chrzest, zaprosiła nas do swego domu. „Jeśli uważasz mnie za wierzącą w Pana” – powiedziała – „przyjdź i zatrzymaj się w moim domu”. I ona nas przekonała.”(Dzieje 12:12-13)

„On (Herod) przystąpił do aresztowania także Piotra. Działo się to w czasach Przaśników. 4 A gdy go pojmał, wtrącił go do więzienia i wydał czterem oddziałom żołnierzy, aby go strzegli, chcąc po Paschy wyprowadzić go do ludu. 5 Trzymano więc Piotra w więzieniu, ale Kościół zanosił za nim żarliwe modlitwy do Boga. [...] on (Piotr) udał się do domu Marii, matki Jana, zwanego inaczej imieniem Marek, gdzie wielu się zebrało i modliło”. (Dzieje 12:3-6... 13-15)

„Towarzyszyli mu (Pawłowi) Sopater, syn Pyrrusa z Berei, Arystarch i Secundus z Tesaloniki, Gajusz z Derbe, także Tymoteusz oraz Tychikus i Trofim z prowincji Azji. 5 Ci ludzie poszli naprzód i czekali na nas w Troadzie. 6 My jednak odplynęliśmy z Filipi po Święcie Przaśników i po pięciu dniach dołączyliśmy do innych w Troadzie, gdzie spędziliśmy siedem dni. 7 Pierwszego dnia tygodnia zebraliśmy się na łamaniu chleba. Paweł rozmawiał z ludem, a ponieważ następnego dnia zamierzał wyjechać, rozmawiał aż do północy”. (Dzieje 20:4-8)

„Po trzech miesiącach odplynęliśmy statkiem, który przezimował na wyspie, statkiem z Aleksandrii, z bliźniaczymi bogami jako figurantem. Dopłynąwszy do Syrakuz, zatrzymaliśmy się tam na trzy dni. Stamtąd okrążyliśmy i dotarliśmy do Rhegium. A po jednym dniu zerwał się wiatr południowy i drugiego dnia dotarliśmy do Puteoli. Tam znaleźliśmy braci i zostaliśmy zaproszeni, aby przenocować u nich przez siedem dni. I tak dotarliśmy do Rzymu. A tamtejsi bracia, gdy o nas usłyszeli, przyszli nam na spotkanie aż do Forum Appiusza i Trzech Karczm. Na ich widok Paweł podziękował Bogu i nabrał odwagi”.(Dzieje 28:11-16)

Ostrzeżenie dla wszystkich chrześcijan

Piotr przestrzegł wszystkich chrześcijan: „Byli także fałszywi prorocy wśród ludu, tak samo jak wśród was będą fałszywi nauczyciele. Potajemnie wprowadzą niszczycielskie herezje, wypierając się nawet suwerennego Pana, który ich kupił – sprowadzając na siebie szybką zagładę. Wielu będą podążać ich haniebnymi drogami i skompromitują drogę prawdy W swojej chciwości (pieniędzy, władzy, kontroli lub prestiżu) ci nauczyciele będą was wykorzystywać wymyślonymi przez siebie historiami. (2 Piotra 2:1-3)

Komentarz: Zapobieganie fałszywemu nauczaniu można osiągnąć poprzez lepszą znajomość i zrozumienie nauk Chrystusa i apostołów. Inna możliwość fałszywego nauczania może pochodzić od kaznodziei, którego osobiste opinie i interpretacje są nieznanne, ponieważ nie zostały w pełni ujawnione przed zatrudnieniem (najemnik) – wilk w owczej skórze – zob. 2 Tymoteusza 4:3-5.

Duch Święty przez apostoła Jana w Objawieniu 2 i 3 ostrzegł chrześcijan w sześciu kościołach w Azji, aby odpokutowali (zmienili swoje postępowanie), gdy odpadli lub stopniowo odpadali od Chrystusa.

pytania

1. Kim mają być nauczyciele?
 - a. ___ Mężczyźni
 - b. ___ Kobiety
 - c. ___ Obydwa – wszyscy chrześcijanie

2. Jaka jest funkcja kaznodziei z ambony Nowego Testamentu?
 - a. ___ Wygłasza kazanie wybranym przez siebie chrześcijanom, gdy Kościół się zjednoczy

- b. Odwiedzaj członków, zwłaszcza wdowy i sieroty
 - c. Głoście Ewangelię
 - d. Debata
 - e. Nie wspomniano ani nie podano żadnych przykładów
3. Piotr ostrzegał przed fałszywymi nauczycielami
- a. Poza Ciałem Chrystusa
 - b. Wewnątrz lub pomiędzy tymi, którzy są w Ciele Chrystusa
4. Co zrobił Paweł, gdy wrócił do Troady?
- a. Wygłoś kazanie
 - b. Przeprowadź dyskusję
5. Kim są słudzy, którzy nie powinni się kłócić?
- a. Kaznodzieje
 - b. Starsi
 - c. Kobiety
 - d. Mężczyźni
 - e. Wszystko powyższe